KAPOSVÁR

BUDAPEST, 1942. ÁPRILIS 1. — II. ÉVFOLYAM 14. SZÁM.

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

3/3

HUSVÉTI AJÁNDÉK

(Jánossy felvétele.)

ÁRA: 20 fillér

TOMBOL

A végzet vihara zúg a keleti naaszinter veraztatta síkjain s úgy feszülnek egymásnak az óriás seregek, mintha már tavasz előtt a döntést keresnék... Reng a föld az ágyúk dörgésétől s a haditudósítók azt jelentik, hogy a tüzérségi párharc példátlan arányokat öltött. A szovjet érzi, hogy mindent elveszít, ha felszakad a jégpáncél a vizekről s az időjárás tartós változása megkönnyíti Európa szövetséges seregeinek a végső, nagy támadást. A halálos ütést próbálja kivédeni a vörös hadvezetőség a szakadatlan támadás parancsával s százezreket áldoz fel az embertelen bolseviki uralom rövid meghoszabbításáért. **De meddig tarthat ez a félőrült életpocsékolás?... Meddig bírja a szovjet ezt az iramot fegyverzettel és hadianyaggal? Mi lesz, ha egyszer kihagy a vörös hadsereg elfúló lélegzete s a védelemben megóvott német haderő, a tél folyamán termelt rengeteg hadianyaggal, mindent elsöprő támadásba zúdul?...** Ezek a kérdések rémlenek fel Moszkvában s megmagyarázzák az érthetetlent: — a vörösök minden képzeletet felülmúló erőfeszítését. **Csak megrendülten s a hősiség tiszteletével gondolhatunk az új Európa katonáira, akik bátor lélekkel és önfeláldozással, immár hónapok óta küzdenek a szovjetbarbárság áradata ellen és testükkel védelmezik a távoli otthonokat.** A világ minden táján a roppant változások háborúja dúl, de a mi szemünk ösztönösen és önkéntelenül a szovjetfrontot figyeli, mert életünk, vagy halálunk kérdése ott rejtőzik a hadak útján... **A történelem szíve a keleti hadszíntér rohamlármájában dobog.**

AZ ÉJJELI TÁMADÁS VISSZAVERÉSE.
A középső frontszakasz elkeseredett harcaiban, 21 cm-es mozsár szórja a halálos tüzet a vörösök közé

A vörös csapatok egész munkát végeztek!... Visszavonulásuk nyomán égő házak, üszkös falak és a nyomorgó lakosság hajléktalan ezrei maradnak vissza...

ÉGNEK A HÁZAK, AHONNAN A NÉMET ELLENTÁMADÁST SORTŰZ FOGADTA S A PÁNCÉLOS KOCSIK ÁTTÖRIK AZ ELLENÁLLÁS VONALÁT

BEVONULÁS AZ ÉGŐ FALUBA A SIKERES ROHAM UTÁN

A HARC A SZOVJETFRONTON

← TÁBORTŰZ A LAPP FÖLDÖN. A hadszíntér legészakibb pontján, valóban vadregényes harcokat vívnak a szokatlan környezetben Dietl tábornok csapatai

→ KÖNNYŰ GYALOGSÁGI ÜTEG A KÖZELHARCBAN, hófergeteges, nehéz éjszakán

FÜSTBEN — LÁNGBAN ELÖRE, SZEBASZTOPOLRA

ROHAM A SZEBASZTOPOLI ERŐDÖK ELLEN. A lángszóró tüze veri már a vörös kiserődöt

A HAVAS HARCMEZŐRE érkezik a szállítógép, felvenni a sebesülteket...

TŰZ ALÁ KERÜL A KIFURKÉSZETT SZOVJETÁLLÁS.

Manstein gyalogsági tábornok (balról), a feodóziai harcokban küzdő hadsereg parancsnoka, megszemlél egy visszafoglalt várost. Mellette Lindemann vezérőrnagy.

DÜHÖNGŐ VIHARBAN, HÓFERGETEGBEN INDUL ELLENTÁMADÁSRA A GYALOGSÁG A TŰZETNYITÓ HARCKOCSI UTÁN.

↑ KIGYULLADT SZOVJET-PÁNCÉLOS A DONEC VÖLGYÉBEN.

Az elhárító ágyútűz a vörösök harckocsijainak százait pusztítja el.

← Páncélos, gyalogos és légi ellentámadás a vörös hadakra a keleti harctér középső szakaszán.

→ GÉPPUSKAFÉSZEK A SZOVJET-PUSZTASÁGBAN.

A kemény hidegben a géppuska závárzatát a lövész a zsebében tartja, hogy megvédje a befagyástól, de néhány villámgyors fogással a helyére szereli, ha a vörösök mozgolódnak...

RIADÓHARANG A DONECVÖLGYBEN. Ha megszólal, percek alatt fegyverben áll a tartalék is

ÚJ SZOVJET-ÁTTÖRÉSI KÍSÉRLETET JELENTENEK. A rejtő házak közül percek alatt állásba húzzák a kis gyalogsági ágyúkat s megkezdődik a következetesen ismétlődő visszaverése a vörös támadásoknak

MEGINDUL AZ ELLENROHAM. Ez a végső felvonása minden kétségbeesett szovjet támadásnak...

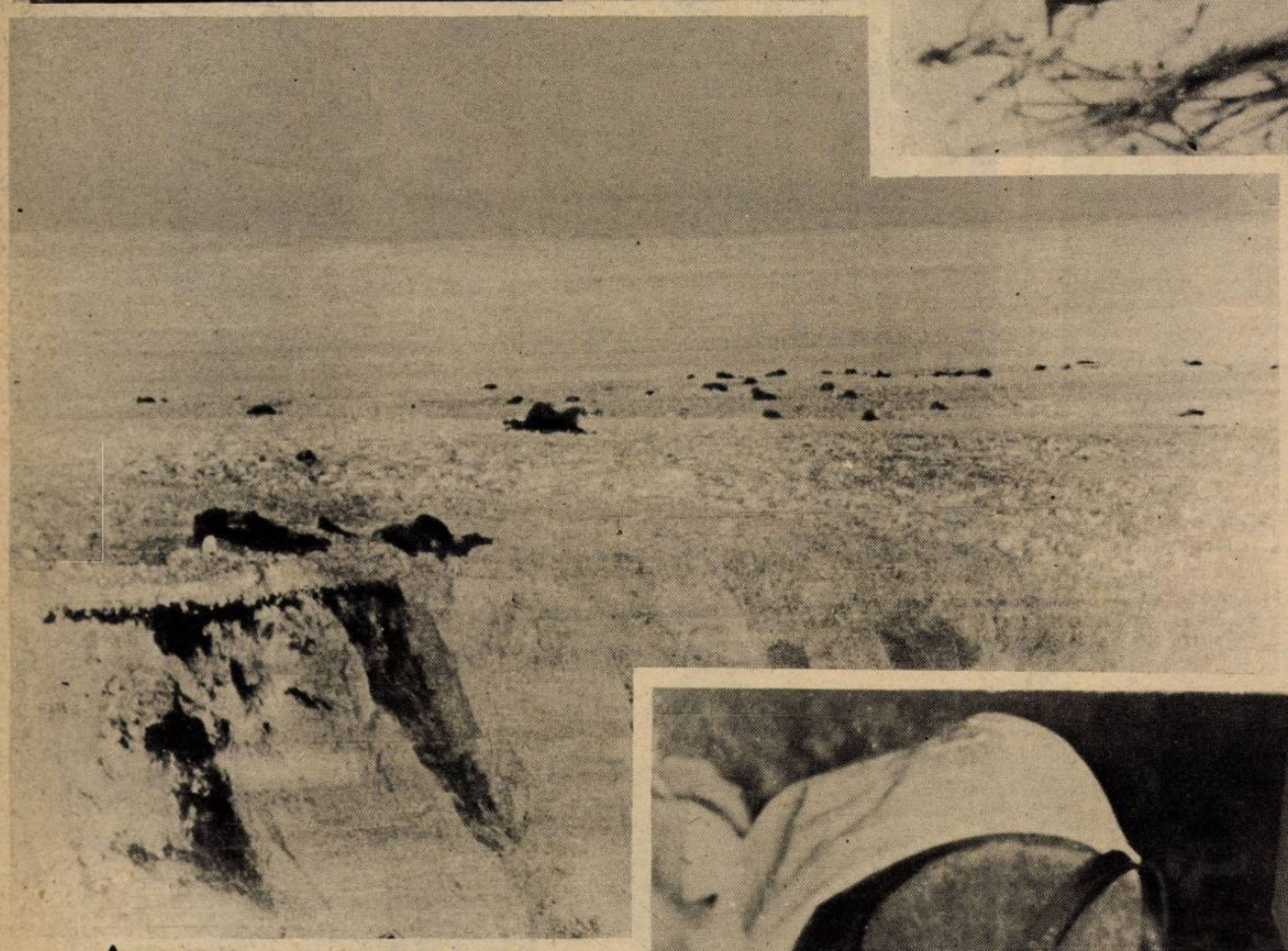

CSAK KEVESEN ÉRTÉK EL A VÉDELMI VONALAT, AHOL ÖSSZEOMLOTT VÉGLEG A BOLSEVIKI ROHAM

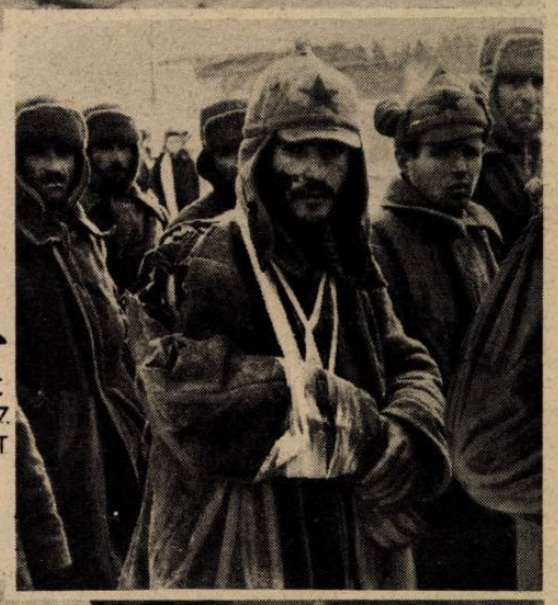

SZOVJETFOGLYOK A DONEC VÖLGYÉBEN, AZ OLASZ HADTEST SZAKASZÁN

A HARCTÉR, A VISSZAVERT SZOVJET-TÁMADÁS UTÁN

A déli arcvonalon, a német állások előtt, ameddig a szem ellát, mindenütt hiába feláldozott vörös katonák holttestei feküsznek

FÉNYKÉPEZ A HADITUDÓSÍTÓ A GÉPPUSKA FÉSZEKBEN S FELADATÁT A KATONASORS ÉLETVESZÉLYÉVEL VÉGZI...

Tavasz

MAGYAR

A Dunán néha-néha feltűnik még egy-egy elöregedett jégtábla, de a propellerek már napsütésben szelik a vizet az egyik parttól a másikig.

A városligeti tó hídján már munkárakészen várták az első napsütést a fényképészamatőrök... Természetesen egy fiú fényképez — természetesen egy leányt! Első tavaszi napsütés...!

A HŐSÖK TERÉN EGYÜTT NAPOZNAK A KÖRNYÉK MAMÁI ÉS GYERMEKEI. A bámuló gyermekszemek feltekintenek a bronzkirályokra és nem értik, miért nem mosolyognak ebben a szép napsütésben...

AZ ÚJ VILÁGHÁBORÚ ELSŐ HŐSI EMLÉKMŰVE!

A m. kir. 1. honvéd gépvontatású könnyű tüzérosztály, mely résztvett a délvidéki hadjáratban, majd a szovjet elleni harcok folyamán a Kárpátoktól egészen a Donyecig tört előre, ünnepélyes külsőségek között, a napokban leplezte le elesett hőseinek emlékművét az Andrássy-laktanyában...

A városliget napsütötte útjain egymást érik a gyerekkocsik.

A Baross-téren és a Vérmezőnél találkoznak a honvédek a falubeli lányokkal. Vidám nevetésük messzire hangzik és minden arrajárót megmosolyogtat... Tavasz van...!

PARESCHI olasz földmívelésügyi miniszter Budapesten. A miniszter megkoszorúzza a budapesti Hősök Emlékét.

KÉPHIRADÓ

VIDÉKIEK JÓÍZŰ EBÉDJE A KELETI ELŐTT, A NAPSÜTÖTTE BAROSS-TÉREN

A KOSSUTH-SZOBOR ÁRNYÉKÁBAN tanulják a leckét a diákok; mosolygós arcukról ítélve, máshol járhat az eszük

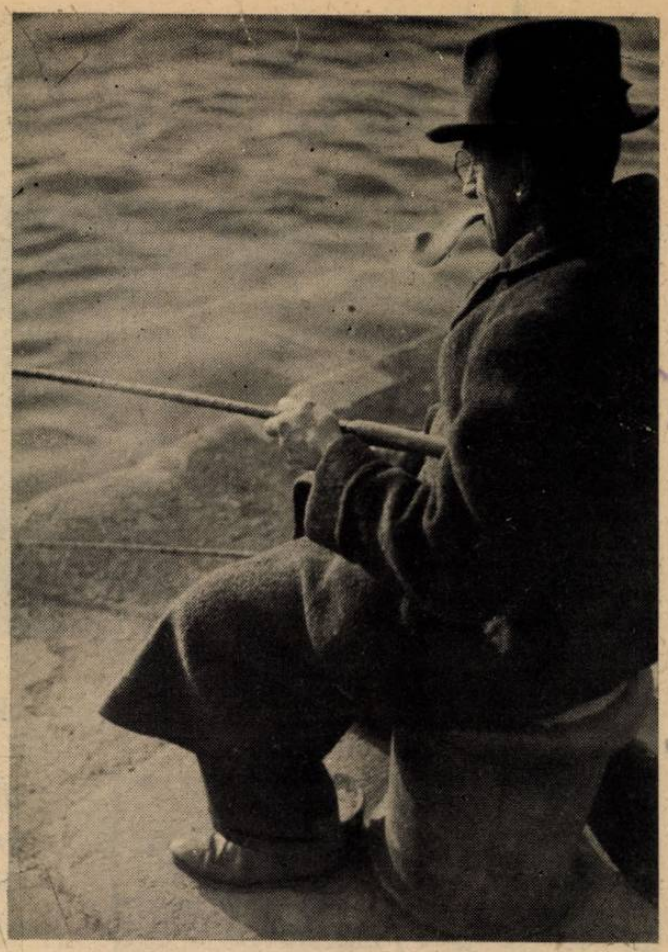

→ AZ ELSŐ NAPSÜTÉSSEL a horgászok is megjelentek a Dunaparton. Csodálatos türelemmel várják a halászszerencsét...

UGO CAVALLERO OLASZ VEZÉRKARI FŐNÖK BUDAPESTI LÁTOGATÁSA

UGO CAVALLERO
...TÁJA A HŐSÖK TEMETŐJÉNEK PARCELLÁI KÖZÖTT

Az olasz vezérkar főnöke és a fogadására megjelent előkelőségek a Himnuszt hallgatják a Keleti-pályaudvar feldíszített csarnokában

AZ OLASZ VEZÉRKAR FŐNÖKE ELLÉP A TISZTELETÉRE KIVEZÉNYELT DÍSZALAKULATOK SORFALA ELÖTT

UGO CAVALLERO a Hősök Temetőjében. Kényen tiszteleg a Hősök Emlékműve előtt

Marseille: Franciaország kapuja

AZ ÚJ MARSEILLEI KIKÖTŐ TERVE.
A „Pétain-öböl" nagyarányú kiépítése hatalmas iramban halad.

FRANCIA HAJÓRAKOMÁNY indul az afrikai Oran-ból a marseillei kikötőbe.
A szállítmányt egy torpedónaszád kíséri veszedelmes útján.

Éléstárkapu a nagy francia kikötőváros a Földközi-tengeren s a háborút vesztett ország ellátásának mentsvára. Az afrikai gyarmatokról a marseillei kikötőn át jut élelmiszer és nyersanyag a meg nem szállott francia területekre s a hajózást csak a brutális angol beavatkozás nehezíti meg. A marseillei kikötőben hatalmas bővítési munkálatok folynak, **biztosítani a déli partokra sűrűsödött tengeri forgalom zavartalan lebonyolítását.** A gyarmatokról befutó hajókat lesi-várja a város egész lakossága, mert minden szállítmány megkönnyíti a nehéz életet. **Franciaország súlyos közélelmezési kérdéseit csak a Tengelyhatalmak földközi-tengeri végleges győzelme tudná megoldani. Az európai győzők és legyőzöttek érdeke találkozik a tengerek szabadságának biztosításában...**

ÉLELMISZER AZ ANYAORSZÁG PARTJAIN...
Pétain marsall jelszava óriás betűkkel hirdeti Marseille népének: „Munka, család, haza..."

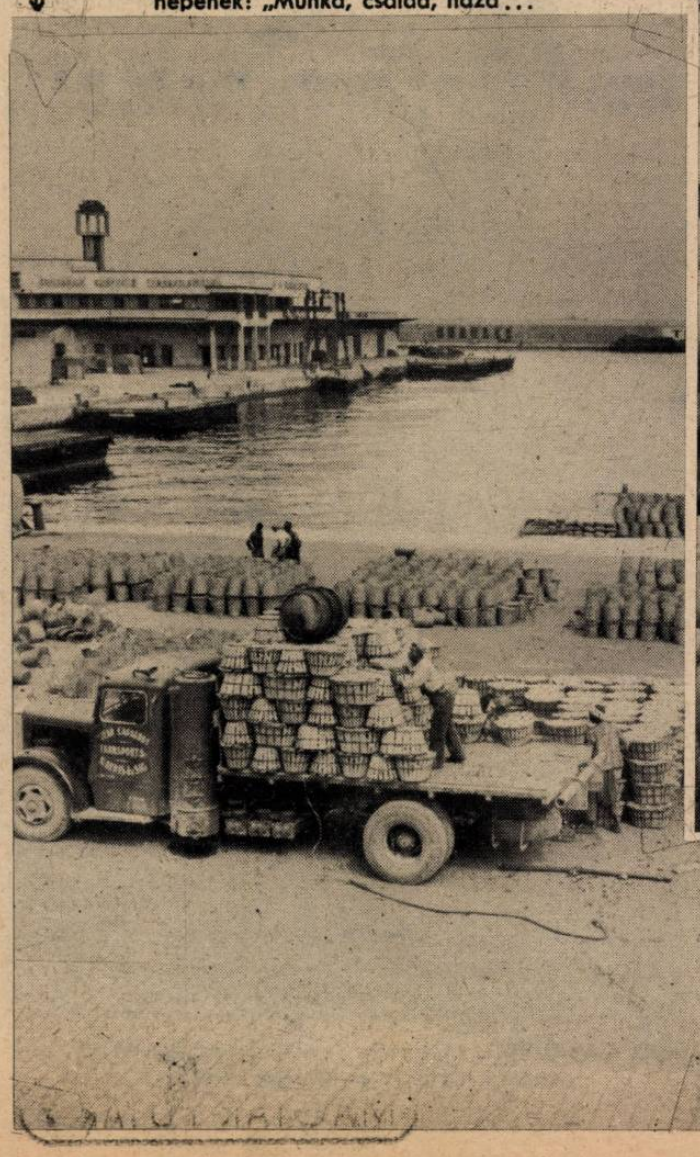

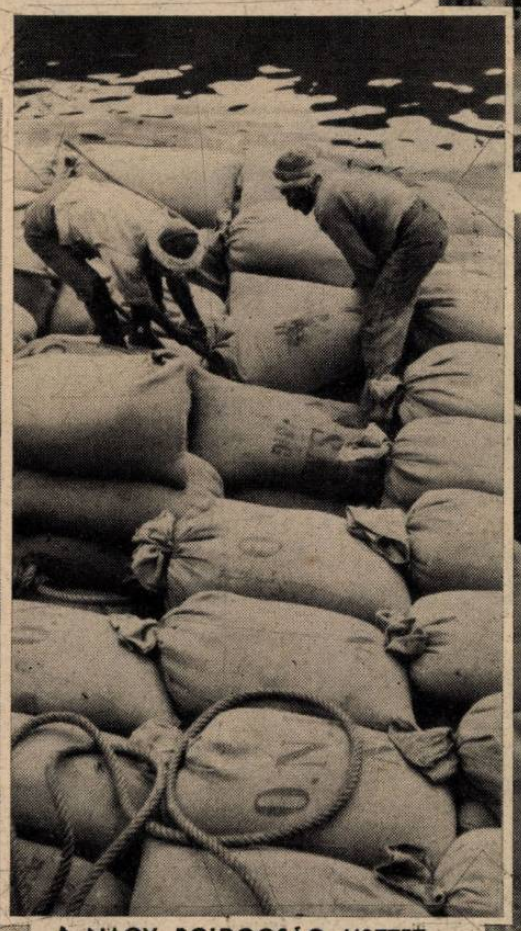

NAGY BOLDOGSÁG LISZTET ÉS RIZST SZÁLLÍTANI EL A MARSEILLEI KIKÖTŐBŐL, —

HAJÓK ÉRKEZNEK AFRIKÁBÓL MARSEILLEBE.

— de még nagyobb öröm, széthordani a szükséget szenvedő emberek közé

HÉTRŐL HÉTRE

V

A zsidó-fronton

fontos eseményeket összegezhetünk az elmúlott hét történetéből. Kállay Miklós miniszterelnök bejelentése és a gyorsan kiadott rendelkezés után, megkezdődött a zsidó birtokok zár alá vétele. Körülbelül 750.000 katasztrális hold mezőgazdasági terület és 500.000 hold erdő kerülhet újra magyar kézre, megerősíteni a föld népének kemény törzsét . . . Elkészült a héten a zsidó vallásfelekezetre való áttérést tilalmazó törvényszakasz szövege is, amivel az egyik legvisszataszítóbb folyamatot, a fajgyalázási rendelkezés kijátszását szüntetik meg. Egy kiadott rendelet értelmében, a zsidók nem lehetnek többé védők a honvédbíróság előtt. A vallás- és közoktatásügyi miniszter véget vetett egy rendeletében a zsidó orvosok gyakorlati és szakkiképzésében már többször felpanaszolt visszaéléseknek s a kamarai tagság alapján szabályozta a továbbképzést. Messze vagyunk még ugyan a zsidókérdés kielégítő és megnyugtató szabályozásától, de szívesen jegyzünk fel minden eredményt, a munka és a haladás megbecsülésével. A zsidóság visszaszorítása s különösen a magyar rétegek számára biztosított új tevékenységi területek megszervezése, végtelenül bonyolult feladat, amelynek gondos és sikeres megoldásától függ az eredmények végleges ítése! Jól tudjuk, hogy a zsidóság az „átmeneti állapot" rögeszméjével vigasztalja önmagát s a szolgálatában álló propaganda-szerveknek az a legfőbb megbízatásuk, hogy a bizonytalanság s az ideig-óráig tartó feszültség érzését hintsék szét konkolynak a magyar nép között, — minden csalódás után, nagyobb nyomatékkal. Ezért hirdetik szakadatlanul a kultúra, az emberiesség, a törvény, az alkotmány és a mult, közelebbről és világosan soha meg nem nevezett veszedelmeit s próbálják elhitetni mindenkivel, hogy nem a zsidóságot, hanem a magyar nemzetet féltik a romlástól . . . Franciaország a hét folyamán törvényt hozott a hasonló faji önvédelem megtévesztései ellen s kimondotta, hogy zsidók nem franciásithatják a nevüket és álnév alatt sem írhatnak. Nem rossz intézkedés. Nem az . . .

Keresztény gyáripar

a nemes célja azoknak az ipari vezető férfiaknak, akik a Baross Szövetség gyáripari csoportjában tisztújító taggyűlésre gyűltek össze s szervezetük élére állították vitéz Vajna Viktort, a nagy feladat megoldásának régi harcosát. A gyáripar a liberális korszakban népidegen életet élt, a nemzetközi tőke függvénye volt s a bankok pénzpolitikájának rabságában nem tudta betölteni nemzeti feladatát. Óriás ipari vagyonok keletkeztek, anélkül, hogy a magyar munkásság és mezőgazdasági dolgozóink életszínvonala is arányosan emelkedett volna. A profit tekintélyes része külföldre vándorolt, idehaza pedig néhányszáz tőkésnek biztosított, még Angliában is megirigyelhető életmódot, de a magyar falvakban túldrága volt minden szükséges iparcikk s a bankipar árpolitikája megakadályozta a technikai haladás érvényesülését a mezőgazdaságban. Beteg nemzetközi versenyt folytatott a nagyipar külföldön, amikor idehaza a feladatok százai megoldatlanul szegényítették a népet; magas vámok védték az ipari profitot; olcsón árulták a portékát a külföldnek és drágán a magyarnak . . . A zsidó nagytőke karmaiba került a magyar ipar s a gyárak munkája a zsidó öncélúságot szolgálta. Ez a liberális korszak véglegesen megbukott. Minden keresztény gyáros a nemzetet segíti és a felsugárzó jövendőt, ha öntudatosan vallja meg a célt és önkéntesen segít olyan gyáripari szervezetet és iparpolitikát teremteni, amely szervesen beletartozik a nemzetgazdaságba s a magyar dolgozók egyetemes boldogulását szolgálja, — amit a zsidó tőkétől sohasem várhatunk.

Gandhi

ma a világpolitika legrejtélyesebb személyisége. A brit birodalom sorsát tartja sovány kezeiben és Sir Stafford Cripps napokon át körülhizelegte, mint a hindu százmilliók koronázatlan uralkodóját. A mahatma, a „nagy lélek", már meghallgatta Cripps végső ajánlatát s tudja, hogy a háború után, — de csak akkor, — India független állam lehet a brit korona fenségjoga alatt. Mit ér ez az ígéret, amikor Gandhi olyan sokszor börtönbe került már, legtöbbször azért, mert figyelmeztette Angliát a megszegett ígéreteire!... Gandhi 73 éves és 45 kiló . . . Húsz évig élt Délafrikában s mindig hűséges brit alattvaló volt, amíg hazakerült népe élére, s megismerte a gyarmati uralom feneketlen alávalóságait. Megszervezte az indus ellenállást, csodákat művelt

az öntudat felkeltésében, éhségsztrájkjaival lázba hozta az egész világot, sokszor győzött és — mindig engedett Angliának . . . Élete végső szakában ért el a nagy választás elé és 350 millió lélek jövendője felett határoz, amikor vagy Cripps mellé áll, vagy átveszi a fiatal Chandra Bose örökét, aki India teljes függetlenségéért harcolt s az ellenőrizhetetlen hirek szerint tragikusan elpusztult. Kunyhóban él Gandhi, kecsketejet iszik, a földön ül, a világ hiúságait már régen kivetette gondolatvilágából s vézna testének gyötrelmeiben keresi az igazságot. Vajjon mit határoz . . . ?

A 8 Órai Ujság

régi és megrögzött szokása szerint, útszéli hangon válaszol állandó és jogtalan fölényeskedésének visszautasítására s úgy viselkedik, mintha egyszer sem tiltották volna be hosszabb, rövidebb időre, az ország jólfelfogott érdekeit sértő cikkei miatt. A 8 Órai Ujság heteken át abból próbál éldegélni, hogy kiválasztott, tisztességes magyar személyiségeket a legsajátosabb zsidó humorizálással és kötekedéssel támad, — természetesen mindig és állandóan ellenzéki oldalon álló politikusokat — hogy nagyobb legyen a pökhendiség dicsősége . . . Ez az irányított bátorság, régesrégen átcsapott a jóízlés határain és személyek üldözésévé fajult. Egyéb azután nem is igen fordul elő a 8 Órai Ujságban, s hónapokon át hiányzik a lapból a saját álláspont és az ország komoly kérdéseivel való foglalkozás. A mások portája előtti örökös porverés és szemétlerakás nem a férfias politikai küzdelem módszere s bizony jólismert zsidó sajtószokás még akkor is, ha keresztények is segédkeznek a betűvetésben. De ami sok, az már tényleg tűrhetetlen! A 8 Órai Ujság, a lényegében hamis, tehát tudatlan tudósítását a megérdemelt cáfolatok ellen így védelmezi: „1918-ban és 1919-ben láttuk (? . . .) ezt a hangot bizonyos sajtóorgánumokban, melyekkel akkor éppen úgy szembenálltunk, mint ma a Magyarsággal, mert a 8 Órai Ujság már akkor is a destrukció ellen küzdött . . ." Hát ez a sok. Mert a 8 Órai Ujság szívvel-lélekkel beletartozott abba a bizonyos sajtóba! S hogy tévedés ne legyen, akkor is a zsidó Nadányi Emil neve díszelgett a lapon, mint ma, — az alapítási főhelyen, amivel kétségtelenül a szellem töretlen szolgálatát fejezik ki. Ha már elfelejtették volna, — 1919 márciusában imígyen írt a 8 Órai Ujság: „Amit politikusok, bölcsészek és lírikus ábrándozók a messzi jövő zenéjének hirdettek, győzedelmes riadó gyanánt hangzik fel az aktualitás dallamainak mindent elsöprő erejével. Szovjet kormány vette kezébe a gyeplőt . . ." „Kelet felől a pirkadó hajnalban, megindult az óriás Sarmatiság, ahonnét már évtizedek óta különös szózatokat küldtek apostoli jelenségek, anélkül, hogy Európa megértette volna. Új gondolatok, döbbenetes érzelmek és lenyügöző képzetek jelentkeztek először irodalomban, dalban és bölcseletben, majd hitvalló vértanúk tettek tanúságot a politikában az új tanok mellett. Ami exotikum volt, ma közkincse széles néprétegeknek. Itt a harmadik birodalom, melyet az Írás hirdet . . ." Így írt a 8 Órai Ujság 1919-ben a bolsevista vérgőzös forradalomról! És nem írt így és nem gondolkodott így senki azok közül, akiket immár a 8 Órai Ujság önjelölti ellenforradalmiságának gőgjében, tényleg szemérmetlenül támad. Így nem írt sem vitéz Imrédy Béla, sem vitéz Rátz Jenő, sem vitéz Jaross Andor. Ehhez Nadányi Emil kellett és a 8 Órai Ujság . . . Parancsolnak további példákat? . . .

Kemény beszédet

mondott Hóman Bálint kultuszminiszter és megszívelésre méltónak tartjuk a következő mondatait: „A nemzeti öntudat és a népi önbizalom kialakulását beteges önhittség vagy bűnös önbecsmérlés szelleme hátráltatja. Az emberiség szörnyű értelmi zürzavarának és érzelmi válságának sodrát mi sem kerülhettük el. Az eszményekért való lelkesülés veszendőbe ment és a materiális világnézet észrevétlenül belopakodott a magyar lélekbe. A munkanélküli vagyonszerzés, mások legázolásával is érvényesülésre való törekvés, pusztán anyagi célokért dolgozók idegemésztő lázbetegsége pusztítja a társadalom szervezetét. Baktériumai a magyar értelmiségbe is behatoltak és véghezvitték azt a rettentő rombolást, amit a konjunkturális elhelyezkedések járványa a középosztályban szemünk láttára végzett. A magukat szabadalmazott magyaroknak tartó emberek különbségeket tesznek úri és népi származás, törzsökösök és asszimiláltak, tőrőlmetszettek és kevertvérűek között. Ezeknek fődolog az, hogy különbség legyen magyar, magyarabb és legmagyarabb magyarok között. Ezek nem ismerik el, hogy a magyar szónak nincs fokozása: vagy magyar valaki, vagy nem. Nincs alsóbbrendű és magasabbrendű magyar. A magyarság vér és lélek, érzés és tudat, hit és cselekvés és mindez együttesen. Ezzel a magyar fajt, a magyar népet és a magyar nemzetet is meghatároztuk . . ." Régen esedékesek ezek az őszinte szavak, elsősorban azok számára, akik mindenáron és mindig jól, — magyarabb magyarságuk puszta hangoztatásából óhajtanak megélni s mérhetetlen önzésükben zavaros, új formákat keresnek az elkülönülésre és a kiváltságra. Felnőtt emberek, akiknek sorsuk, vérük és történelmi élményük a magyarság, csak a becsületes és a szívós munkával, az erkölcsi, szellemi és gazdasági példaadással bizonyíthatják a nemzethűséget s nem a melldöngetéssel, — ha kell, ha nem. A dolgozó magyar tömegekben nem is kapott lábra ez a furcsa betegség, amely különösen a hiuságukban valahogy megsérült, politikai hajlandóságú egyének között pusztít s igen sokszor a zsidókérdés takargatásának ideglázából származik . . . A magyarság súlyos történelmi harca, feladataink sokfélesége s a világátalakulás évtizedéhez szükséges nemzeti és népi erő összefogása, az egészséges ösztönök hatalmával tilalmaz minden önös megkülönböztetést magyar és magyar között mindaddig, amíg tényekkel bizonyítható oka nincs, egyes személyek kivetésének a nemzeti közösségből. A korlátolt gőg, az érvényesülési vágy, a társadalmi előjog, a családi származás büszkesége és a politikai állásfoglalás nem bonthatja szét a magyarságot különböző rendű- és rangú rétegekre, létünk végső veszélyeztetése nélkül! Baj, hogy ezt mondani kell, 1942-ben . . .

TŰZ AZ ERDŐN

IRTA: DÖVÉNYI NAGY LAJOS

A vízmosásban gyík vadászott. Hevert mozdulatlanul a vastag avaron, barna háta összeolvadt a hervadt tölgylevelek színével, csak a szeme csillogott, mintha a korhadó, kesernyés illatú halomra két fekete harmatcsepp esett volna. A fényben zöldhátú, apró legyek kerengtek és vékonyszárnyú erdei szúnyogok. Azokat nézte. Néha leszállott az avarra egy-egy kis légy, akkor a gyík megmozdult, s rácsapott. Az erdő törvénye betelt rajta.

A vén bükkfa törzsén harkály kapaszkodott, s hallgatózva félrebillentette fejét. Távol sárgarigó füttyögött egy szőke nyír tetején, s a forrás felől biztosan nyúl igyekezett a nagy kő irányába, ahol sűrűn bozótlik a gyengekérgű hajtás. Nagy zajjal csörtetett, puha talpai alatt is tört, ropogott a megszáradott levél.

Dél volt és olyan álmos csend az egész hegyen, hogy a kökénybokros, mogyorócserjés völgyben a róka álmában meghallotta a nyúl csosztogását és talpraugrott. Két hegyes füle előrefeszült, irányt keresett, aztán farkát magasra kapva, mint valami dáma a hosszú szoknyáját, ha siet, megnyalta a száját és nekivágott a meredélynek.

A fák alatt remegett a megszorult levegő, mert a nap vágta az erdőt; a vastag avar szinte parázslott, s az ágakról úgy hullott a vörös levél, mintha tűzpamatok peregtek volna a fakó égből. A békák bebujtak a kövek alá, de egy hangyasereg széles, fekete sávban vándorolt arrafelé, ahol a nagy fekete sziklák kuporognak egy tisztáson és a kavics között még a fű se nő. Fehér tojásokat cipeltek; mint valami menekülő nép seregei, olyanok voltak s kétoldalt nagyfejű katonák tartották köztük a rendet.

A tetőn két ember ült egymás mellett, puha levélhalmon. Favágók. Fejsze hevert a lábuknál, kezük ügyében szőrtarisznya. Szalonnát ettek, barna kenyeret, s hozzá vöröshagymát. Sovány képük csupa in s ahogy rágták az ételt, állkapcsuk szinte ropogott, mint az állatoké, ha csontot tépnek. Nagy, fekete tenyerükben elveszett a bicska, amivel ügyetlenül szelték a kenyeret, mert előbb még egy vén cser tövére zuhogtatták baltáikat, s minden izmukban benne volt a megfeszült és felcsigázott erő lendülete.

Ették a kenyeret, kis falat szalonnákat hozzá és ropogtatták a hagymát. Nézték azt a két verebet amelyik leszállott egy kidöntött fatörzsre, s bolond játékba kezdett: őszi verébszerelem volt ez; a hallgató erdő felfigyelt rá, s a vetkező fák vékony ágain átborzongott a tavasz emléke. A favágók nézték a két madarat, két magukfajta koldusát a világnak és mosolyogtak. Azután becsattantották bicskájukat, s pipa után nyúltak.

Végigdőltek az avaron, hanyatt, karjukat fejük alá fektették és felbámultak az égre. Messze, magasan felhők szállottak és madarak is húztak, dél felé. Mozdulatlanul hevert a két favágó és nem vette észre, hogy a csapáson vékonylábú őz óvakodik feléjük. Egy fagyalbokor mellett megállott és nagy, nedves szemével sokáig bámulta a két pipából felszálló füstöt, aztán megfordult és eliramodott, mert az egyik fekvő, akinek Mihály volt a neve, megmozdult:

— Tán mennénk, — mondta és nyujtózott. — Hallod, János, tán mennénk!

Amaz felkönyökölt és maga mellé fektette a pipát.

— Jó, bizony mehetünk — felelt, — ezt a kutya vén fát még muszáj ledűteni.

Talpraállottak, nyujtóztak, felgyürt ingujjuk megfeszült az izmok játékától és megmarkolták a balta nyelét.

— No...

S már zengett, jajgatott a vén fatörzs a fejszék ütése alatt és megrángottak a magasban az ágak, mintha a balta éle beléjük hasított volna. A négy kar ütemesen emelkedett, a fejszék megvillantak a napban és forgács repült szerte, ahogy lecsaptak. A favágók arcán verejték ömlött, karjuk is fényes lett, mintha olajjal kenték volna be, de csak emelték és zuhantották a baltát. Nem beszéltek. Minek ide szó? Ütemre vág a fejsze s a csapások zaján kívül csak a lélegzés ziháló nesze hallik.

Kétoldalt a törzsön már mély sebeket vágott a szerszám, s a vén fát csak középen tartotta keményen a rostok szövevénye.

— Hő! — lihegett Mihály, — no nézzük...

— Erre kell dűteni, — mondta a másik és karjával letörölte a verejtéket, mely patakban ömlött az arcán.

— Akkor kötelet neki.

Az avarhalom felé fordult, mert ott hevert a kötél a szőrtarisznyával és a kabátokkal együtt, csomóban. S ahogy odanézett, ordítás szakadt ki a torkán:

— Hej, a betyár!...

És roppant ugrással ott termett a holmi mellett. Füst emelkedett magasra és égett rongy szaga bűzlött az avarhalom felől.

— A pipa... — nyilallott át János fején. — A pipa csinálta a tüzet.

S levágta ő is a baltát. Futott.

Akkorra Mihály már rátapodott a parázsló kabátra, amit megevett a tűz félig és káromkodott.

— Mit csináltál, te barom-állat?! Mit csináltál a gúnyámmal?! — hajtogatta és a düh összeszorította a mellét, mint az abroncs. S ahogy a másik odaért, irtózatos tenyerével az arcába vágott.

János megtántorodott:

— Te! Tee!...

S nekiugrott. A két test összefonódott, szinte egymásra tapadt, aztán a földre hemperedett. Por csapott fel körültük, mintha felgyúlt indulataik füstje lenne; egymás nyakát keresték nyögve, fújva, fél szavakat, szitkokat lihegve. És öklük — egy-egy acélkalapács — lecsapott a másik arcába.

Vér borította el őket s az élet kicsorduló nedvének meleg szaga még veszettebbé, még vadabbá tette birkózásukat. Életre-halálra menő küzdés volt ez már, mint mikor két erdei vad összecsap. Nem hallott, nem látott egyik se mást, csak rákapcsolódó társa eltorzult arcát, kivillanó, összecsikorduló fogát s nem hallott egyebet, csak a csont ropogását s a legyűrt ellenség nyögését.

Mihály felszabadult ökle meglendült még egyszer és odazuhant János arcába. Vér fröcskölt fel az ütés nyomán s látta még, hogy a másik orra belapul és érezte, hogy a nyakát szorító karok elernyednek, mint a kettévágott kötél.

Talpraugrott fújva, ziháló mellel és reszkető ujjaival kitörölte szeméből a vért. Szédült. Kavargott körülötte a világ, nem látott semmit, csak annyit érzett, hogy tűz járja át minden izmát és forró hullámok ömlenek rá. Fekete karikák táncoltak a szeme előtt, szédült és megtántorodott.

Percek teltek el, míg összeszedte magát, de akkor meg a rémület vágta homlokon: körülte égett a föld, az avar, a száraz bokrok és lángnyelvek nyalták sziszegve a fák tövét, néhol a mohán már kúsztak, mint fürge, vörös kígyók a magasba, az ágak felé.

— János! Teee! Ég az erdő! — üvöltött fel és körülfordult.

Mindenütt nyargalt a tűz, már messzire füstölt és lángolt az avar, sírtak a nedves bokrok és pattogott a targaly. Madarak keltek szárnyra a fákról, rikoltva, nyulak vágtattak keresztül a poklon, égő szőrrel.

Letérdelt a mozdulatlan test mellé és rázni kezdte a mellénél fogva:

— Kelj fel!... Hééé!... János!...,

Ott hevert a csobolyó, abban még maradt valami víz. Végigöntötte az arcán, de meg se mozdult.

Most már minden pillanat a halált jelentette. A vízmosásban a gyík riadtan próbált eliramodni, de egy hosszú láng utólérte. A zöldszárnyú kis legyek és az erdei szúnyogok perzselten hullottak mellé, ahogy kínjában elnyújtotta rövid lábait a parázsló avaron. A harkály szárnyra kapott. Az átforrósodó kövek alatt száradni kezdett a békák bőre.

A favágó szeme mégegyszer végigriadt a lángban álló erdőn, a mindenfelől vereslő poklon, aztán lehajolt és vállára vette a földön heverő Jánost. Körülnézett, felemelte fejét, mint egy szimatoló állat és futva indult terhével arrafelé, ahol a nagy fekete sziklák kuporogtak egy tisztáson és a kavics között még fű se nő. Vitte lihegve súlyos emberterhét az életmentő tisztásra s tűznél forróbban égett a szívében a megvert János szeretete...

A BURMAI DÖNTÉS ELŐTT

Anglia utolsó hatalmi bástyái omlanak össze Keletázsiában, Burma rejtelmes földjén, ahol az őslakosság szívvel-lélekkel támogatja a gyorsan előretörő japán csapatokat. A harc a **Sittang** és az **Irrawadi** folyó partvidékén folyik s Anglia elsősorban a behívott zsoldos kínai haderővel védi veszendő érdekeit. Csangkaisek 5. hadserege **Mandalay** és 6. hadserege **Lashio** védelmére vállalkozott s az angol erők elillanását, ezek a kínai egységek fedezik... A japánok heves légitámadások után, áttörték a kínai arcvonalat, elfoglalták **Tungu** városát és **Mandalay** irányába nyomulnak tovább. Az Irrawadi völgyében, a japán hadtestek **Prome** városától északra, **a gazdag olajmezőket fenyegetik** s angol hirek szerint Alexander tábornok itt akarja összevonni a hátráló angol egységeket, körömszakadtáig megvédeni az olajforrásokat. Az angol sajtó a japánok felvonulásának aránylag csöndes napjait győzelemnek kürtölte szét, de a hadmozdulatok nyilvánvalóan befejeződtek, mert London elismeri már, hogy a burmai helyzet **„rendkívül válságos..."** **Ezt az ismerős formát, már csak a kudarc követheti s a burmai ütközetek elcsendesülése után, a felszabaduló japán seregek végső csapást mérhetnek a brit világbirodalomra, — India kapui előtt...**

↑ A BURMAI ÚT KÍNÁBA VEZETŐ SZAKASZA. Itt özönlöttek át a készpénzen vásárolt kínai bandák Burma területére s itt menekülnek majd vissza a vert hadak Csungking felé

→ JAPÁN GYALOGSÁG ROHAMA A KÍNAI ÁLLÁSOK ELLEN

↓ BURMAI FALU A PYU FOLYÓ KÖZELÉBEN, ahol a kínaiak Sittwell angol tábornok vezetése alatt csatát vesztettek

→ A MANDALAY-I VASÚTVONALON. A japánok már több helyen megszállották a főbb állomásokat és sok vonatot zsákmányoltak

↓ A „HOLTAK VÁROSA", a Tali-hegy lábánál; a burmai út áthalad rajta. Évezredes romok között büszkén emelkedik az égnek a 16 emeletes pagoda. A hallgatag emlékek közé beköltözik rövidesen az — angol uralom is...

A PROMEI OLAJMŰVEK TELEPÉN, AZ IRRAWADI VÖLGYÉBEN.

A hét érdekes képei

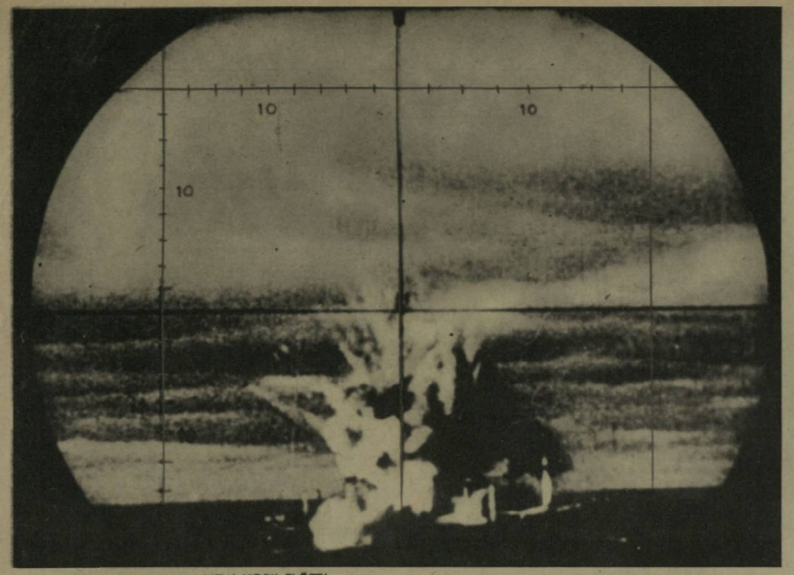

NEW YORK ELŐTT!

A német tengeralattjáró torpedója kettőbe tör egy 4000 tonnás amerikai szállítóhajót. A pontos becsapódást és robbanást a tengeralattjáró periszkópján át fényképezték

A KÉT JÓBARÁT →

Mac Arthur tábornok (jobboldalt) a Fülöp-szigetek amerikai védelmezője, aki csapatainak hátrahagyásával, Ausztráliába távozott és Manuel Quezon, a Fülöp-szigetek elnöke, aki országának hátrahagyásával követte Mac Arthurt Melbourne kies vidékére. A mult héten bejárta a hír a világot, hogy Mac Arthur meggyilkoltatta Quezont, mert nem akart vele menni. De nincs semmi baj. A jóbarátok találkoztak s csak a Fülöpszigetek veszett el...

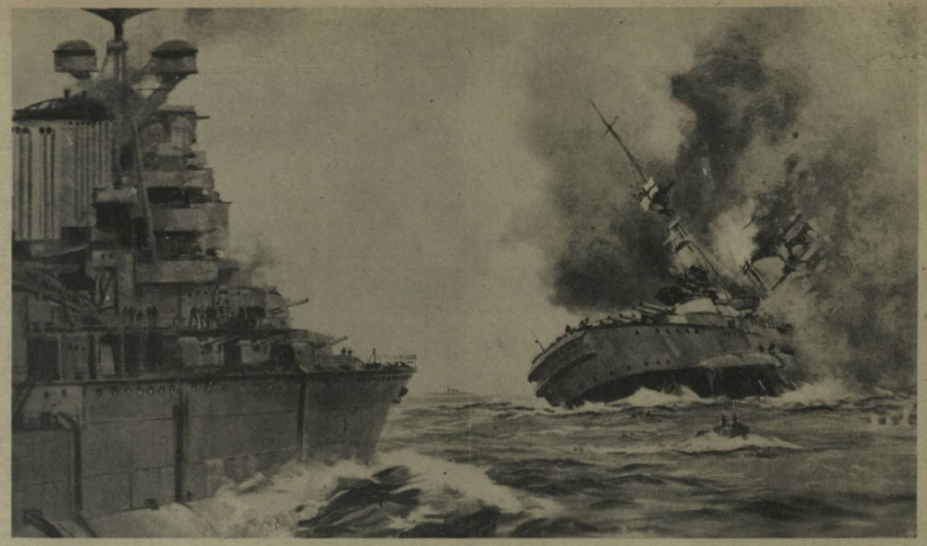

AHOGY AZ ANGOLOK LÁTTÁK... ↑

Egy londoni folyóirat drámai képe a Barham csatahajó pusztulásáról a Földközi-tengeren. Együtt haladt a két óriás, a Valiant (balra) és a Barham (jobbra), amikor a német Tiesenhausen kapitány tengeralattjárója öt torpedót lőtt a Barham oldalába. Az óriás robbanás a felszínre kényszerítette a tengeralattjárót, amely a két csatahajó közé került. (l. jobboldalon.) A Valiant megpróbálta lerohanni, de nem sikerült, mert nekifutott volna a süllyedő Barhamnak, de olyan közel került a tengeralattjáróhoz, hogy a gyorstüzelő ágyúkat sem tudták használni ellene, mert a lövések a páncéltorony fölött süvítettek el. A Barham elsüllyedt és a német tengeralattjáró megmenekült...

RÁDIÓKÉP PORT DARWIN BOMBÁZÁSÁRÓL

Hatalmas tölcsért vágott a japán bomba a polgári lakosságtól kiürített város belterületén. A háttérben az erősen megrongált postaépület

PÁRISI GYÁSZ — ANGOL SZÉGYEN...

Ahol nem volt semmi ellenállás, ahol csak dolgozó kisemberek laktak, ott leszállítak mélyen az angol repülőgépek és géppuskatűzzel árasztották el a házakat. Képünkön, a házkapun világosan látszik a sok golyóbecsapódás...

A GYILKOS ANGLIA

Páris angol bombázásának áldozatai a békés munkásnegyedekben, ahol kilométeres távolságokban nincs hadicélpont. Anglia meghálálta a francia nép segítségét és szörnyű áldozatát...

„BENMERGUI ÉLIÁS ÉS FIA...” →

Afrikában, a tangeri kikötő bazárnegyedében ül Benmergui Éliás, a pénzváltó üzlete előtt. Nagykabát, kiskabát, mellény védi a nagy forróságban. Úgy árulja az aranyat, mint más a sárgarépát. Vesz dollárt, elad pezetát s csereberél mindenféle pénzt. Táskás szemeivel sóváran lesi a vevőt és az eladót. Vastag ajkai, elgörbült orra, elálló füle, gyapjas hajzata, valahogy ismerős minden ország fiának... A Ben-kezdet a nevében, nem téveszti meg az arabokat. Nincs zsidó fai?... Hát akkor honnan tudja mindenki, hogy ez az ember nem Benmergui, hanem — Éliás?...

Világ

Nagy művészi esemény volt a Salome új előadása a berlini operában. Manowara, a Krisztus követőjének szerepében

HÚSVÉTHETI GYERMEKLÁTOGATÁS A SEBESÜLTEKNÉL, EGY BERLINI KÓRHÁZB

HŐSÖK EMLÉKNAPJA HÁGÁBAN.
A hágai ünnepségek során dr. Seyss-Inquart birodalmi vezető és Christiansen repülőtábornok mondottak beszédet.

MANNERHEIM MARSALL SVÉD KITÜNTETÉSE.
Gusztáv svéd király a kardrend első osztályának nagykeresztjével tüntette ki a finn hadsereg főparancsnokát. A kitüntetést Gusztáv Adolf herceg a finn főhadiszállásor nyujtotta át a finn szabadságharc katonai vezérének.

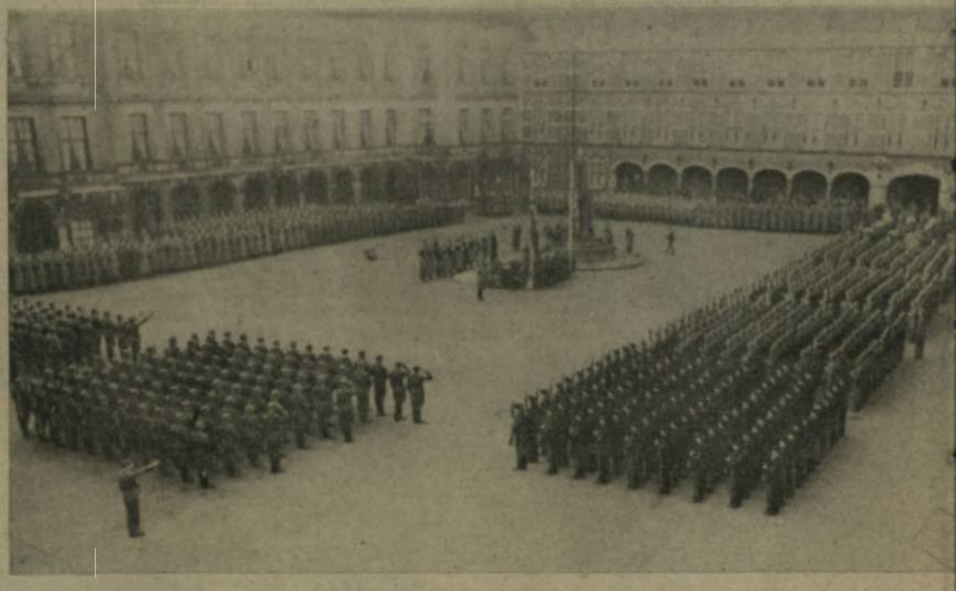

PAVOLINI olasz közoktatásügyi miniszter, Goebbels dr. meghívására Münchenbe érkezett. Pavolini tisztelgése a Hősök Emléke előtt.

SALAZAR portugál miniszterelnök búcsúzik a keletázsiai gyarmatokra induló csapatok parancsnokától

Ujság

MUSSOLINI, ⟶
az olasz fasizmus vezére, a légihaderő alapításának évfordulóján hatalmas beszédben méltatta a levegő hőseinek érdemeit.

EDUARDO GALLARZA, a spanyol légierő főparancsnoka a német légierők látogatására Berlinbe érkezett

WANG-CHING-WEI,
a nankingi kínai kormány elnöke a kínai néphez intézett rádióbeszédében bejelentette, hogy kormánya minden erejével támogatja Japánt az új ázsiai rend megteremtésében.

SUBHAS CHANDRA BOSE,
a Delhiből érkezett hirek szerint, repülőgépével lezuhant és életét vesztette. A hírt többször megcáfolták, de Indiában Gandhi részvéttáviratot intézett Bose édesanyjához

⟵ ALEXANDER,
az angol admiralitás első lordja megrázó szavakban figyelmeztette Angliát a brit tengeri erő végveszedelmére s kifejtette azt a nézetét, hogy a könnyelmű győzelmi reménységek meggyöngítik a brit birodalom ellenálló képességét.

Itt az új kalapdivat, — de ha ilyen szépen tavaszodik, az idén gyors divat lesz, — kalap nélkül járni.

LÉGOLTALMI FÜSTFELHŐK.
Az amerikai hadianyaggyárakat úgy akarják megvédeni az esetleges légitámadásoktól, hogy különleges berendezések segítségével füstfelhőbe burkolják az üzemet. A japán repülők, ha sor kerül rá, nyilván örömmel üdvözlik majd a füstfelhőt, amely elrejti őket a légvédelmi ágyúk elől...

325

CORREGIDOR,

a sziklasziget, a Fülöp-szigeteken rekedt amerikai csapatok utolsó mentsvára. Az épületek körül és a föld alatt húzódnak a vasbeton erődítmények, amelyekben éheznek már az amerikai katonák.

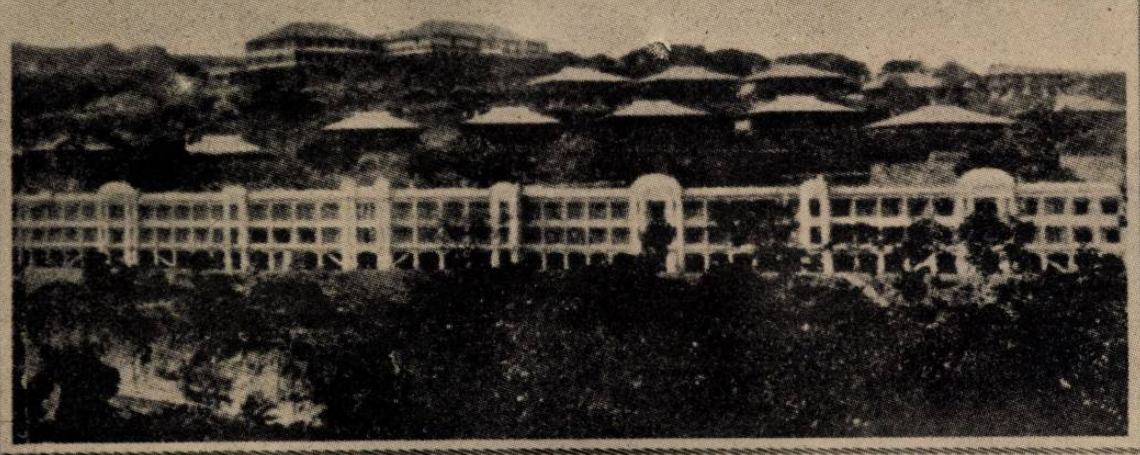

KESSELRING VEZÉRTÁBORNAGY

az északafrikai harctéren, a zuhanóbombázó egységek hőseivel beszélget.

KLEFFEL TÁBORNOK,

egy gyalogos hadtest parancsnoka (baloldalt), csak nehány perccel előbb kapta meg a lovagkeresztet, s máris az új teendőkről tanácskozik a hadseregfőparancsnokkal. Rövid az ünnepség, sok a munka...

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK

Nem merülhet el a fáradtak, közönyösek, reakciósok és a zsidó érdekeket védők szellemi mocsarába ennek a gigantikus világháborúnak hősisége! A felszabadult észjárású ember elfogulatlanul végigtekint az egymásra torlódó eseményeken, leszűri a tapasztalatokat, felfedi a törvényszerűségeket, kutatja a szándékok, a hajtóerők és az eredmények összhangját s elkerülhetetlenül ahhoz a *végső következtetéshez* jut el, hogy *az emberiséget csak a tengelyhatalmak igazságos és megérdemelt győzelme válthatja meg szenvedéseitől!* Nincs más út, nincs ravaszul kitervezett általános legyöngülési lehetőség és nem lesz kiegyezkedés a történelmi ítélőszék előtt... A szövetkezett demokratabolseviki erők *többé már nem győzhetnek,* csak tovább taszigálhatják a népeket a romlás szakadékai felé: hazudhatnak, áltathatják a vert séregeket, rohamozhatják romlott diplomáciájukkal és pénzelt ügynökeikkel a semleges országokat, tüzet vethetnek a békében maradt területekre, elhitethetik a gyöngelméjűekkel, hogy idők múltán mégis csak az arany, a tőke és a vörös forradalom kerekedik felül, *de a diadal lobogóját soha többé nem emelhetik magasra. A kivénhedt, világzsaroló demokráciák létfeltétele a rontás és a tengelyhatalmak életfeladata az építés!*... Így rendeltetett el millió és egy ok miatt, ez a háborús viaskodás legmélyebb értelme, ez a gyötrődésekből és kutatásokból kiformált *alapigazság,* amelynek minden erőszakos, vagy ványadt megtámadója, ma már *minősített ellensége* az egyedül lehetséges kibontakozásnak. Még aki hallgat, az is az ellenséget támogatja, mert *a felismert igazságért küzdeni, harcolni kell!*...

Tanácstalanság

elvakult hatalmi politika, szándékos szervezetlenség, hadműveleti zavar, örökös lépésváltás, vezércsere, nagy hang és kis cselekedet jellemzi a demokráciák táborát. Háboruskodnak, *mert megkezdték* s céljuk a céltalan múlt; a gyarmatvilág, a kiváltságnak megszerzett „szabadkereskedelem" és az arany jármába hajtott demokratikus társadalmi és politikai létforma megmentése, amelyben Anglia és Amerika a legdúsabb virágzás idején is, *a munkanélküliek millióit* áldozta fel a kevesek zsíros profitjáért. Ennek a korhadt világrendnek védelmére afrikai négereket, elvadított szovjetseregeket és zsoldos kínaiakat vonultatnak fel a csatamezőkre, betölteni az ürt, a megcsalt és feláldozott európai népek helyén, *mert a maguk jóvoltából vívott háború már réges-régen befejeződött volna, irgalmatlan vereséggel!... A tengelyhatalmak a természetes erőt képviselik, önmagukat állítják az áldozatos harcba, az anyagiakban szegény, de a lelkiekben gazdag, egészséges népek erkölcsi erejével küzdenek az új világért s győzelmük a fejlődés, a haladás mesterséges akadályait hárítja el a jövendő útjából.* Szabadságot, munkát, nemzeti létet, emberi méltóságot csak egy új világrendtől várhatunk a Föld minden részén s erős és határozott kezekkel ezt az új rendet csak a tengelyhatalmak szervezhetik meg a kivívott *tartós béke* évtizedeiben. A demokráciák visszafelé próbálják csavarni a kormánykereket, de lehetetlen vállalkozásukban a moszkvai vörös diktátorok kezére játsszák át a vezetést. Ezt a becstelen játékot üzhetik, ha akarják, saját népeikkel, Európa rovására azonban tilos már az üzérkedés. *Foszladozik a köd, átlátszóra vásott a sok hazugság, keveset használ a sok igérgetés s a tengelyhatalmak tavaszi támadása félelmetesen kibontakozik a téli dermedtségből.*

Anglia bukására

villan a fény a német tengeralattjárók torpedóinak egyre gyakrabban felcsapódó tüzéből. *A hét elején az Atlanti-óceán amerikai partjai előtt 80.300 tonna ürtartalmú hajót s a hét végén 110.600 tonnát süllyesztettek el a németek, összesen 190.900 tonna hajóteret!* A megtorpedózott egységek túlnyomó része *olajtartályhajó* volt, a legféltettebb kincs Anglia összezsugorodó ellátásában és Amerika hadikészülődésében. Az *olasz tengeralattjárók* is megközelítették már Amerika partvidékét s a hét folyamán 22.600 tonna ellenséges hajótér elsülyesztését jelentették. *Izland* távoli partvidékén egy német tengeralattjáró megsemmisített egy gőzöst, a kísérő őrhajóval és két búvárnaszádrombolóval együtt... Az *angol partokat* sűrűn látogatták a német repülők és eredményesen bombázták *New Haven, Portland, Dover* és *Sunderland* kikötőit és katonai célpontjait.

MEGVERT ÉS FOGLYUL EJTETT ANGOLOK ELSZÁLLÍTÁSA EGY ÉSZAKAFRIKAI KIKÖTŐBE

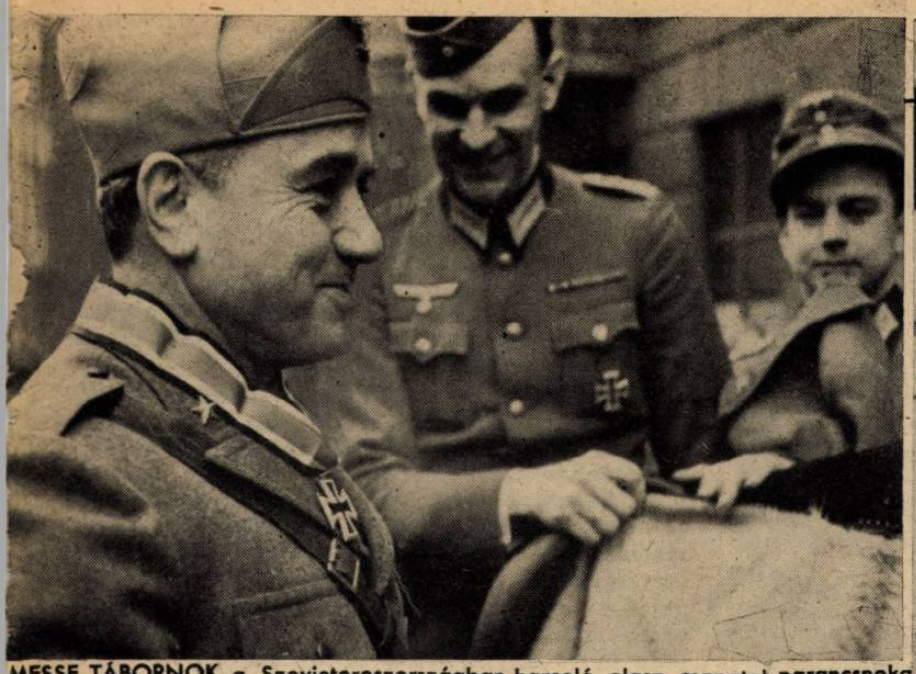

MESSE TÁBORNOK, a Szovjetoroszországban harcoló olasz csapatok parancsnoka, megkapta a német lovagkeresztet.

ITT A TAVASZ!
Hirtelen olvadás egy Krimi repülőtéren. A pilóták jókedvűen gázolják a vizet, mert így is jobb, mint a kegyetlen hidegben

ÉS UJ FORDULATOK

Irta: Rajniss Ferenc

A Földközi-tengeren valóságos fekete hetet írtak az egyesült olasz-német haderők Anglia történetébe! Az alexandria—maltai útvonalon elpusztult egy angol hajókaraván, amelyet a német repülők fedeztek fel s azonnal a tenger fenekére vertek belőle 3 nagyobb gőzöst, 18.000 tonnát. Olasz egységek folytatták az üldözést, olasz hadihajók is beleavatkoztak a harcba s a szállítóhajókon kívül *2 angol cirkáló elsülyedt és 4 cirkáló súlyosan megrongálódott.*

A Földközi-tenger keleti részében az *olasz repülők* megtorpedóztak egy angol cirkálót és egy torpedórombolót. A német repülők egy erősen biztosított kötelékből kilőttek egy 6000 tonnás gőzöst. Sollumtól keletre elsülyesztettek egy rombolót és egy 5000 tonnás szállítóhajót s biztos találatot értek el egy angol cirkálón. *Malta bombázását éjjel-nappal szakadatlanul folytatják s a sziget kikötőiben egy angol cirkáló pontosan a közepén kapott torpedótalálatot, 3 másik cirkáló is súlyosan megrongálódott és elsülyedt 6 nagyobb kereskedelmi hajó.* A *tobruki* védelmi berendezések és a kikötő megtámadásának is több szállítóhajó lett az áldozata. Az afrikai légi harcokban *54 angol gépet lőttek le* s igen súlyos volt az angolok vesztesége a németországi berepülési kísérletek miatt is. *Lübeck* megtámadásánál 12 angol bombázó gyulladt ki a levegőben, a *La Manche*-csatorna partvidékén 7 angol vadászgép és a német öböl fölött 5 nagy bombázó zuhant le. *Az olasz elhárító egységek 4 angol tengeralattjárót pusztítottak el a Földközi-tengeren...*

Az olasz dicsőség

nagysága mutatkozott meg a *légihaderő* megteremtésének 19. évfordulóján. Mussolini nagy beszédével egyidejűleg közzétették *az olasz légi flotta háborús eredményeinek összefoglaló jelentését,* amelyből kiderül, hogy a háború kitörése óta az olaszok 2221 ellenséges repülőgépet lőttek le és pusztítottak el a földön s 789 ellenséges gépet romboltak meg úgy, hogy elvesztésükkel számolni lehet. A *torpedóvető* repülőgépek 21 hadihajót süllyesztettek el, — köztük 12 cirkálót, 2 segédcirkálót, 2 rombolót, — és találatot értek el *70 ellenséges hajón.* Az olasz *bombázó* repülőgépek 13 ellenséges hadihajót semmisítettek meg, — köztük 3 cirkálót, 3 rombolót és 6 tengeralattjárót, — és találatot értek el 81 hajón. Torpedóvető és bombázó repülőgépek együtt elsülyesztettek *68 kereskedelmi hajót* és 75-öt súlyosabban megrongáltak. Ezek a rendkívül érdekes összehasonlító számok, Mussolini acélmadarainak hatalmas sikerét bizonyítják s a fasiszta eszméktől hordozott hősiséget, amely egyformán mutatkozik meg Afrika homoksivatagjain, a tengereken és a szovjetfronton. A demokrácia uralma idején gaz lepte el az elhagyott olasz repülőtereket s a fasizmus lánglelkű vezére nélkül, Olaszország ma nem tudná megvédeni népi jogait és birodalmát.

Buta kudarcnak

nevezi a dán sajtó az angolok nevetséges partraszállási kísérletét *St.-Nazaire* öblében, a francia partokon. Angol tengerészeti csapatok, a március 27-ére virradó éjszakán a Loire-folyó torkolatában próbálták meg a sokszor beharangozott *nyugati támadást,* de a szárazföldre vergődött derék skótokat, — ahogy a német sajtó jellemezte az eseményt, — gyorsan *letartóztatták.* A parti fényszórók felfedezték az angol hajórajt, a tengerészeti és légvédelmi tüzérség megsemmisítette a könnyű ellenséges egységek zömét s egy romboló, 9 gyorsnaszád és 4 torpedónaszád a támadás első órájában elpusztult. Egy robbantóanyaggal megrakott amerikai származású romboló, tűzérségi találattól a levegőbe repült s a partraszállott skótok megismerték a poklot. *Rájuk zúdult minden oldalról a roham...* Virradatkor német torpedónaszádok támadták meg a biztosító angol torpedóromboló köteléket, sok egységet elsülyesztettek s a többi elmenekült. Reggel 8 órakor már csend és béke honolt a partvidéken s a letartóztatott skótok a fogságban számoltak be reményeikről... A *Majszki-offenzivának* nevezett és csúfos vereségbe fulladt vállalkozásra csak azért volt szükség, mert *Sztalin komor jelentést küldött Londonba a szovjetfront állapotáról s követelte a nyugati támadást, a keleti hadszintér tehermentesítésére.* Németországban azonban a tengerpart védelmét ma már inkább rendőrségi, mint katonai feladatnak tekintik s a szakemberek még az ellenséges táborban sem veszik komolyan Churchill szov-

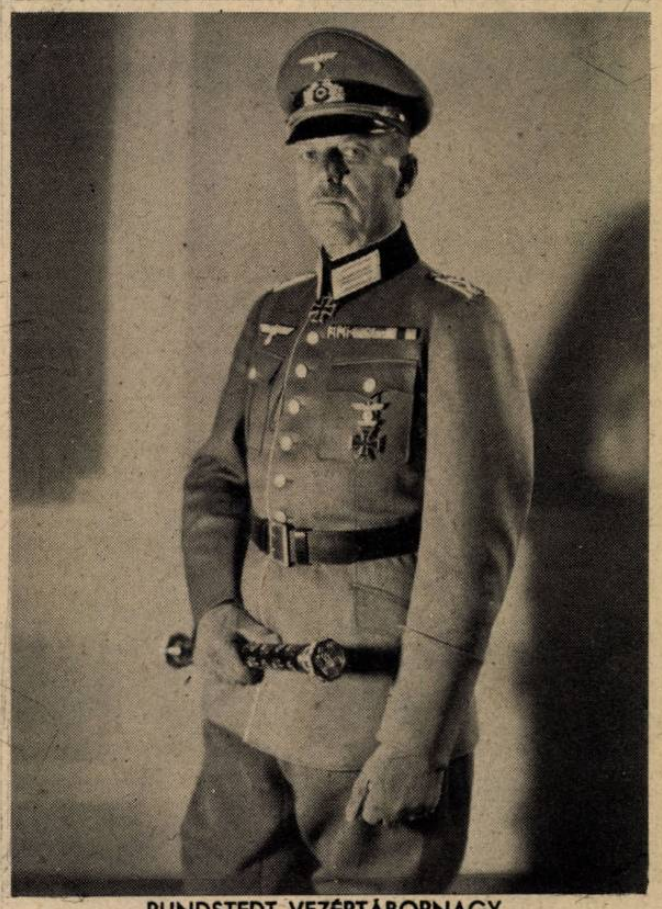

RUNDSTEDT VEZÉRTÁBORNAGY,
katonai pályafutásának 50. évfordulóján, újra egészségesen átvette seregeinek vezetését a keleti hadszintéren.

AUSZTRÁLIAI KATONÁK PORT DARWIN KIKÖTŐJÉBEN
A legészakibb védelmi pontját Ausztráliának lázasan erősítik, de a japán bombázók már többet rombolnak, mint amennyit építeni lehet...

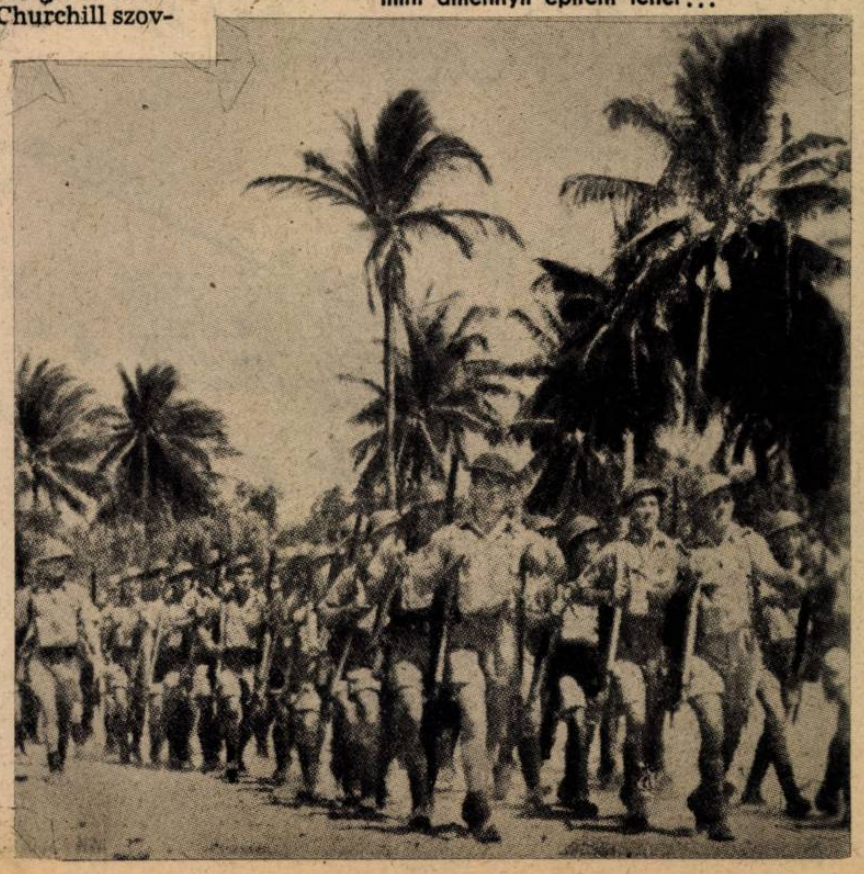

JAPÁN BOMBÁK ROMBOLJÁK HONOLULUT (A Magyar Futár rádióképe)

A FÖLDKÖZI-TENGEREN.
Repülőgépek védik a tengelyhatalmak szállítóhajóit az ellenséges támadás ellen

JAPÁN ELÖNYOMULÁS BURMA HEGYES VIDÉKÉN, HÖSÉGBEN PORBAN...

LOVASÍTOTT REPÜLŐTISZT.
Messze északon, behavazott erdők mélyén fekszik a repülőtér s a szétszórt téli szállások között csak lóháton lehet közlekedni...

JAPÁN HARCOSOK PIHENŐJE A NAGY MENETTELJESÍTMÉNY UTÁN

HOL PUSZTUL AZ ANGOLSZÁSZ KERESKEDELMI HAJÓHAD AZ ATLANTI-ÓCEÁNON, AMERIKA ÉS ANGLIA KÖZÖTT?

Az Egyesült Államok hadbalépése óta 1,300.000 tonnát süllyesztettek el a német tengeralattjárók...

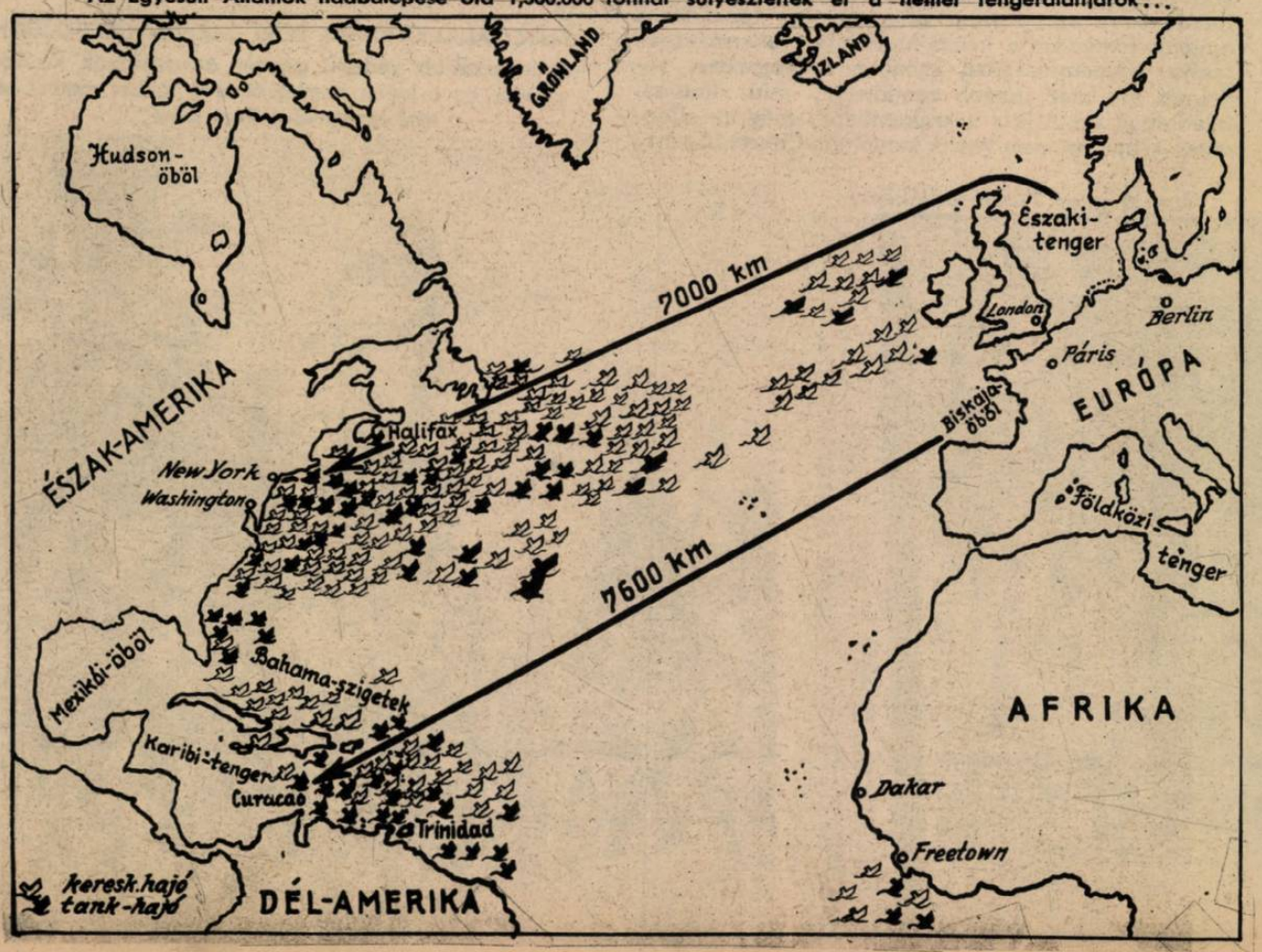

...etnyugtató flotta-tüntetéseit. *Az incidens csak arra volt jó, hogy Sztalin lássa a tavaszi jóakaratot...*

Gyengül a roham

a szovjet hadszintéren s a kivérzett vörös hadsereg már csak nagyobb időközönként és kisebb erőkkel támad. Nyilvanvaló, hogy a százszor megkisérelt nagyobszabású *áttörés* nem sikerült *s csak a német vonal hajlékonysága* szédítette győzelmi reményekbe a szovjettábornokokat.

A *kercsi félszigeten*, az elkeseredett rohamokban 200 szovjetpáncélos semmisült meg s naponként 40—50 repülőgép. Többezer halott fekszik a német állások előtt s a nagy támadás egyelőre helyi jellegű kemény csatározásokra bomlott szét. A *Taganrog* környékén megindított nagy páncélos támadás is összeomlott s a gyülekező szovjeterőket szétverte a német tüzérségi tűz. *Sztalinó*-tól északkeletre erős közelharcban és kézitusában tört meg a szovjeterő. *Szebasztopol* és *Novoroszijszk* körül több hajót süllyesztettek el a német repülők. A *Donec völgyében* az olasz hadtest rohammal foglalta el a bolseviki állásokat s visszaszorította az oldalazó, súlyos ellentámadást. A légierő hatásosan beavatkozott a harcokba, *amelyekben a magyar csapatok is vitézül küzdöttek. Charkovtól* keletre több napos közelharcban *vetették vissza a vörösöket és a szövetségesek előretörésében arattak sikereket a honvéd csapatok.* Az *arcvonal középső szakaszán* a főerőktől elszakított több szovjet csapattestet közelharcokban teljesen felmorzsoltak. Sokezer halott maradt a csatatéren s a németek 15 páncélost, 31 ágyút és nagymennyiségű hadianyagot zsákmányoltak. *A német légierő bombázta Moszkva katonai célpontjait s az arcvonal mögött fokozódó hevességgel rombolja a teherszállító vonatokat, gyárakat és csapatgyülekező helyeket.*

Leningrád erődvonalait és gyártelepeit erős tüzérségi tűz rombolja s a nagy kitörési kísérletek szünetelnek... *A finn arcvonalon élénk a harci tevékenység és kiterjed a Lapp-földre is.* Az *Onega-tó* partvidékére befészkelődött szovjetcsapatokat a finnek teljesen szétverték s a Finn-öbölben rohammal elfoglalták *Hogland* szigetét. *Murmanszk* kikötőjét és vasútvonalát finn és német légi egységek bombázzák s az arcvonal legészakibb szakaszán lőttek le 7 Hurricane-mintájú vadászgépet és egy szovjet bombázót. *S mindez csak kezdet és bevezető a tavasz nagy történelmi eseményeihez...*

Japán hadereje

bámulatos gyorsasággal szélesíti ki az elért eredményeket keleti, nyugati és déli irányban. *A legfontosabb esemény az Andaman-szigetek elfoglalása a Bengáli-öbölben s Rangoon kikötőjének végleges megszállása.* Az Andaman-szigeteken *Port Blair* elfoglalása után az angolok lerakták a fegyvert s elhajózták a *Nikobar*-szigetekről is. Londoni jelentések szerint a maradék brit flotta egységei Ceylon vizein gyülekeznek a *„végső"* ellenállásra, de majd rövidesen leszoknak a harcos kijelentésekről... *Indiában kitört a kiürítési láz.* A határszéli és tengerparti városok lakossága India belsejébe költözik *s a japán sikerek erősen zavarják Cripps tárgyalásait is. Az angol függetlenségi ígéretek már elhalványulnak a fenyegető veszedelmek sötét árnyékában.*

Burmában Tungu városa körül döntő *japán fölény bontakozik ki.* A város elesett s a japánok széles éket vernek az angol és a kínai csapatok közé. *Japán egységek átkeltek az Irrawadi nyugati partjára és bekerítéssel* fenyegetik a megritkult brit csapatokat.

Ausztrália végzetét az újguineai események idézik fel. A japán erők már *Port Moresby* előtt állanak s a *Pápua*-öböltől a *Torres*-szorosig japán hadihajók őrzik a tengert, úgy, hogy az elmenekülés Ausztráliába már lehetetlenség. A *Salamon*-szigeteken a japán csapatok teljesen elfoglalták az északi *Buka szigetet*, fontos búvóhelyét az angolszász tengeri erőknek. *Japán berendezkedik az elfoglalt területeken, felgöngyölíti a burmai és újguineai frontot s akkor készen áll, lecsapni ott, ahol a döntést a tengelyhatalmak közös hadműveleti terve megköveteli...*

Az angolszászok

összeesküvése és titokzatos diplomáciai aknamunkája nem tudja feltartóztatni a fegyveres döntést. *Spanyolországban és Portugáliában* az angol ügynökök kommunista sejteket szerveznek, *Törökországban* a bolgár-török baráti viszony megzavarásán fáradoznak, *Iránba* beengedik a vörös hordákat, ünnepélyes igéretük megszegésével, *az arabs országokban* vad terrorral dolgoznak, *Indiában* aranyhegyeket igérnek s egymásnak uszítják a mohamedánokat és a hindukat, de közben már bevonják az *uralmi* tanácskozásokba az *Amerikai Egyesült Államokat is... Nagy osztozkodás készül a demokráciák asztala körül. Birtokállományukat megvédeni nem tudják s osztják a másét. Vajjon meddig tarthat még ez az angolszász komédia?...*

Még a pápuák is fellázadtak az angolszász uralom ellen!

Ujguinea területén és a környező szigeteken a bennszülöttek félvad törzsei előszedték régi fegyvereiket s megtámadták az angol-ausztráliai ültetvényesek házait. A Szepik-folyó völgyében tört ki a lázadás, a dzsungel mélyén, ahová még nem értek el a rendteremtő japán csapatok; gyorsan elterjedt Ujguinea északi partvidékén és átcsapott a déli Pápua-öböl környékére is. A lázadó bennszülöttek felgyújtják az értékes ültetvényeket s rombolnak, pusztítanak a nagy távolságokon elszórt telepeken. Sokat szenvedhettek a pápuák, hogy így megvadultak s szenvedélyesen készülnek a régi fejvadász-mesterségre. **Ujguinea nyugalmát már csak Japán biztosíthatja . . .**

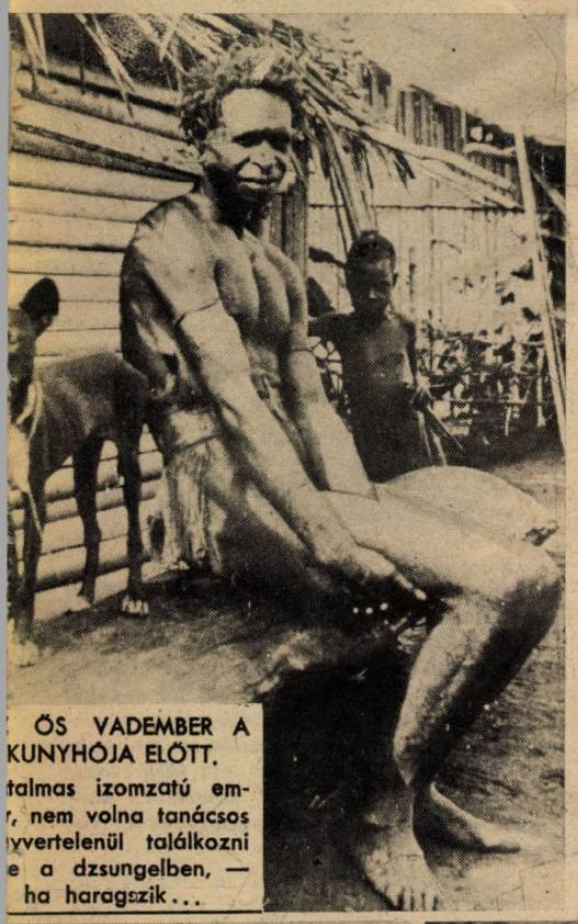

ŐS VADEMBER A KUNYHÓJA ELŐTT.
talmas izomzatú emr, nem volna tanácsos yvertelenül találkozni e a dzsungelben, — ha haragszik . . .

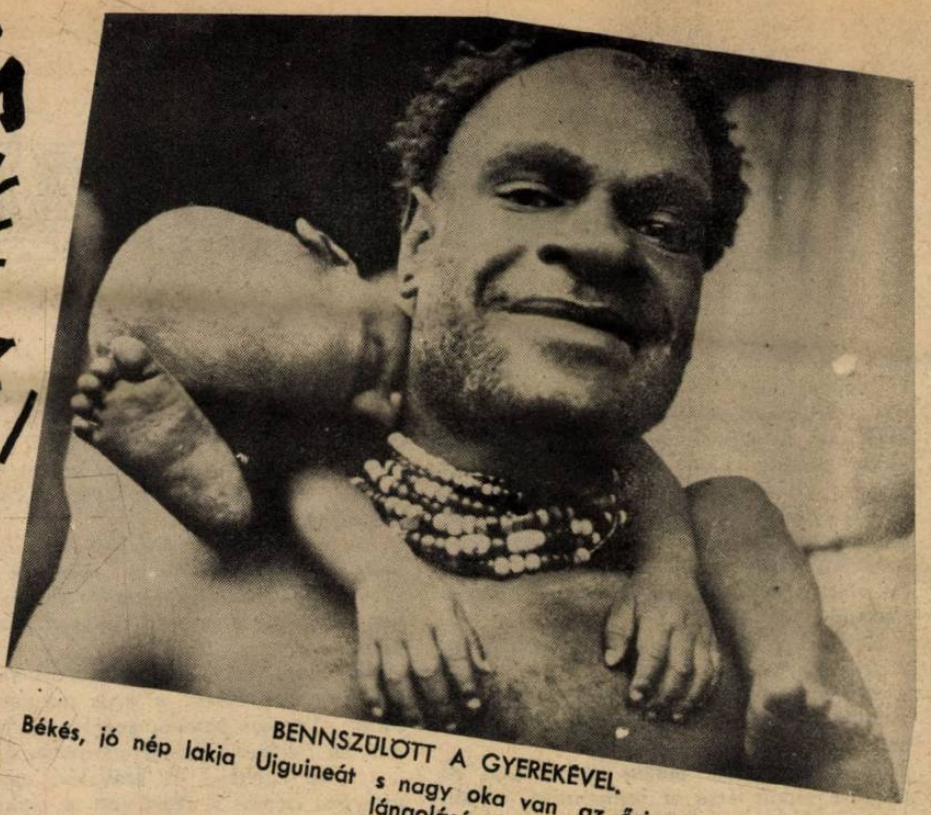

Békés, jó nép lakja Ujguineát s nagy oka van az ősi vad ösztönök fellángolásának

BENNSZÜLÖTT A GYEREKÉVEL.

EGYVERES UJGUINEAI BENNSZÜTT, PORT MORESBY RENDŐRI SZOLGÁLATÁBAN

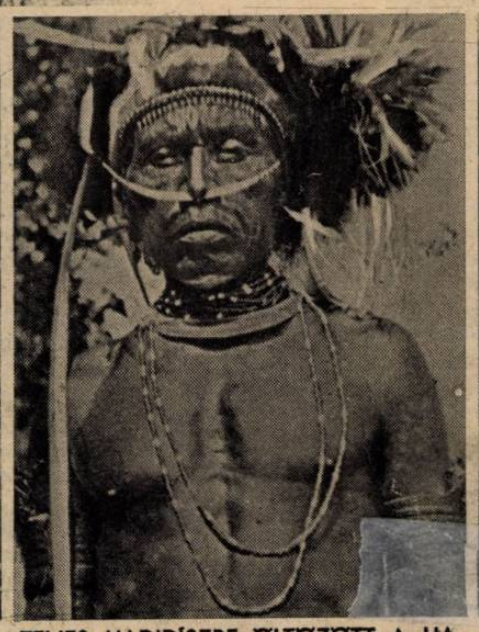

TELJES HADIDÍSZBE ÖLTÖZÖTT A HARAGOS ŐSLAKÓ.
Civilben omnibuszt vezetett Port Moresby utcáin . . .

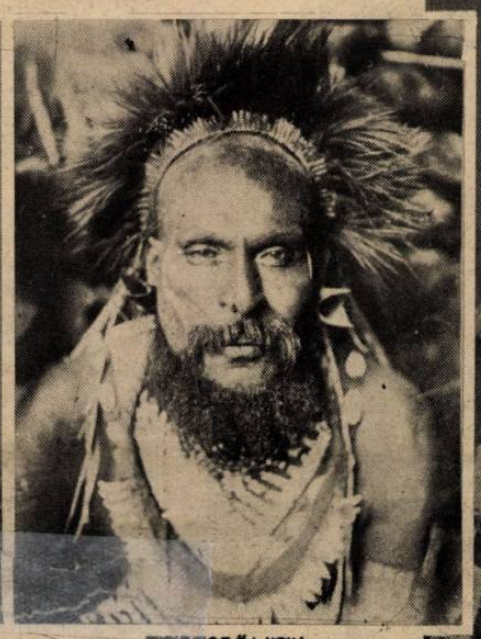

TÖRZSFŐNÖK, HARCI KÉSZÜLTSÉGBEN

PÁPUA FALU AZ OSTROMLOTT PORT MORESBY KÖZELÉBEN.
Cölöpökre épített házakban élnek a pápuák. Így védekeznek az erős vadállatoktól

TENGERJÁRÓ CSÓNAK AZ UJGUINEAI VIZEKEN. A bennszülöttek nihetetlen távolságokra elmerészkednek rajta a gazdag szigetvilágban

UJGUINEAI HARCOSOK A DZSUNGELBEN.
A mérgezett nyílvessző ma is veszedelmes fegyver

RÉGI MAGYAR VILÁG

A zene és a színjátszás festett művészvilágában száz évvel ezelőtt is éppen úgy váltakozott a fény és az árny, akárcsak ma. E képzelettel játszó légkörnek, akkor is külön élete volt, de ahol a régi magyar világ valóságaival érintkezett, ott egy-egy jellemző vonást vésett szellemi életünk arculatába, s ha ezeket a vonásokat nem néznénk meg közelebbről, a száz év előtti Magyarország ismerete hiányos maradna.

Kezdjük a legszelídebb művészeti ágon, *a zenén.*

1843-ban *Vieuxtemps* francia hegedűvirtuóz hangversenyezett a budapesti Nemzeti Színházban:

«...A hallgatók magas lelkesedése és tetszése akkor érte el tetőpontját, midőn a hegedűvirtuóz *Erkel karmester* jeles zongorakísérete mellett, *több rendbeli magyar változatokat és népies nótákat oly sajátos érdekességgel és oly nemesített modorban ada elő, hogy ehhez hasonlót még egy külföldi művész sem mutatott be a magyar zenevilágnak. Ez volt a magyar népnóták tisztulási ünnepe.»*

Kisebb igényekkel lépett a közönség elé *Dobozy népzene társulata,* afféle kezdetleges filharmóniai társulat, s mikor külföldi körútja előtt bemutatkozó hangversenyeket adott, százával kapta a jó tanácsot:

«... A népzene társaság működéséről már is sokféle véleményeket lehet hallani. Azt panaszolják némelyek, *miszerint a zenészek nem játszanak eléggé cigányosan, eléggé eredteien, csárdásosan.* E vádat mi sem tartjuk egészen alaptalannak, de miután a harmadik előadáskor mintegy négy eredeti csárdást játszottak egyhuzomban, összehasonlítánk ezeket a magasabb nemű magyar szerzeményekkel s azt találtuk, hogy ez utóbbival, mint működésük erősebb oldalával semmi esetre sem szabad felhagyniok, hanem művészetet felváltva kell egyesíteniök a népies, nyers elemmel. Azaz, például *Bihary, Dobozy, Egressy, Svastics* jelesebb műveit épp oly arányban kell előadniok, mint a csárdásokat s majd külföldön pontosan ki kell jelölniök, mi a népies csárdás és mi a magasabb művészi magyar szerzemény. Operai darabokat sokkal ritkábban kell játszaniok, mint magyarokat. *A francia tánczeneművekkel pedig, legalább Német- és Angolhonban egészen el kellene hallgatniok, mert itt azok által legkisebb simpathiát sem fognak gerjeszteni...»*

A hasonló művész-társaságok közül Wesztern, — egyébként nagyon elismert — táncegyüttese egyszer nagyon kikapott a sajtóban:

«...*Felindító volt Kilián feszes, ügyetlen tánca s azon szerencsétlen kísérlete, miszerint a Rákóczi indulóra, — netalán újszerűség hajhászásból — magyart merészelt táncolni. Hisz az Isenért! Mars taktusban, Wolf uram cirkuszának lovarjai ugrálnak, de nem a magyar ember, kinek tánca sajátos zenével bír!»*

Az *opera előadások* körül éppen olyan kritikus buzogánnyal folyt a hadakozás, mint ahogy az ma is túlgyakran megesik.

Auber, *«Fekete dominó»* című operájának előadását a kritikus egyszerűen agyoncsapja:

«...Úgy látszik, hogy színházunk énekesei most már bitorlott első rendű állásukban a finálét éneklik, mert nemsokára újak, erősebbek töltendik be helyüket a dalzenére szomjas közönség különös örömére.»

A zenekar is kap egy oldalvágást:

«... A zenekar is azért gyengélkedik oly sokszor, mert a zenész urak egy része nem a kottába, hanem a színpadra ügyel.»

Kedves zsörtölődés támadt, amikor a Nemzeti Színház, a nádor nevenapjának előestéjén, a színház teljes kivilágítása mellett, *Duval* «József és testvérei» című operáját adták először:

«Mohonkay, Benjámin szerepében jelesen tölté be kis helyét, azonban hosszú szoknyájában éppen nem úgy nézett ki, mintha fiúnak kellene lennie. *Ha Mohonkay kisasszony azt hiszi, hogy színpadon nőnek férfi ruhát viselni szeméremsértő dolog, úgy nagy tévedésben van, mert ez sokszor elkerülhetetlen s az erkölcsiségre legkisebb befolyása sincs...»*

A zsidó tárgyú opera különben nagyot bukott, s második előadására megjegyzi a kritika:

«... Szerencséje Udvarhelyinek, hogy a vak Jákobot személyesíté, mert ha rendkívüli kis közönségét láthatta volna, bújában talán nem is lett volna képes énekelni...»

Az opera előadásokról *Kolozsvárról* is beérkeznek a hírek, s ezek minden apró hibát súlyosan tesznek mérlegre, *különösen, ha Dérinét lehetett elkeseríteni:*

«... Az éneklési és szavalási egyveleg, melyben Dériné is részt vett s csakis érte adatott, eléggé sikerült. Belizario című dalműből Antonina első nagy áriájával nyitá meg az estét Dériné, *s megjegyezzük, hogy csaknem tíz taktussal előbb kezdé meg az áriát, mint kellett volna. Jól énekelt.»*

Más alkalommal: *Alvajáró, Bellini* operája, Dériné harmadik vendégjátéka:

«... Ezen taval Pesten mindig szerencsésen sikerült közkedveltségű dalmű, ma nagyon hanyagul és hibásan adatott, *még vendégünk is gyakran belesült.»*

A prózai színházi világot szintén *Kolozsvárott* kezdhetjük egy viharos kritikával.

«...Adatott *«Decebal király és szolga»* című színdarab, ily ajánlással: *«Nagy hős színmű Doosz Emánuel után fordítá egy hazafi.* Lesznek benne tábori zene, diadali s harci jelenetek, nagy tábori kép alatt, többszínű tűzváltozatok s dörgés, villámlás közötti szellem jelenet.» *Tiszteletlenség ily rossz darabbal közönségünket összecsődíteni s kárhoztatandó merészség német műnek közölni azt, mit már hosszú monolózjaiból, rendszertelen menetéből s összevágás nélküli agylázas férceiből küsmertünk eredetinek lenni valamely rokkant vitéz tollából. Mi háramlik ezen más neve alá búvásból a szerzőre? Itélje meg a világ s büntesse a közvélemény...»*

A kis vidéki városokban még feitetőbbre állított a színházi élet: *«Tatáról* most távozott a *Fekete-féle színtársulat,* s fennmaradt a műsora címekben. Ezt a sok színdarabot mind előadták egyvégtiben:

«Bátori Mária; — Nőm férje; — Lázár a pásztor; — Egyveleg több darabokból; — Szent György lovag; — Citerás és megyei szék; — Cillei Fridrik; — Vidor, Mátyás király bolondja; — Rózsa; — Két apa egy személyben; — Az amerikai; — Egy pohár víz; — Csalódások; — Moor Károly; — Párisi naplopó; — Peleskei nótárius; — Szapáry Péter. — Ezekből kitetszik, hogy *csak 7 volt magyar,* a többi és pedig a túlnyomó rész mind *külföldi termény s ez a magyar szellemet épp oly betegül érinti, mint lábbadozó beteget a sokféle, cukros, émelygős csemege és így a társaság működése a nemzeti színészet kívánatának éppenséggel nem felelt meg.»*

A tatai színházi élet azonban mégis toronymagasságban van a *losonci* fölött:

«... Szent Gellérthegyi boszorkányok; — XXI és Pagát; — Makk, Zöld, Tök, Vörös kártyakirályok; — Tulokmányi Matyi és hasonlók tálaltattak előnkbe, miket aztán, fölül reá, sületlen rögtönzésekkel, sértő és aljas elménckedésekkel ereszténnek föl, mikben maga az igazgató a fő példaadó...»

«... Kanizsán a *«Fontos csizmatalp»* címet az igazgatóság így bérmálta el: *«Divatszerű házasságok 1842-ben, vagy az ó és új világ.»* Uraim az ilyen kisvárosi mókák és ráfogások sértik béketűrésünket s higyjék el, zsebök és hitelük rovására esik.»

Budapesten *Bartay Endre,* a Nemzeti Színház igazgatója pályázat kiírásával akar segíteni ezen a csorbult szellemi világon:

«... Ajánlok 50 aranyat egy, a népéletből merített, minden aljasságtól ment, jó irányú, látványos színműre, mely által a köznép is színházba édesgettetvén, ízlése nemesíttessék s magasabb műélvezetekre előkészíttessék, melyben a szerzőnek egyszersmind szabad mező engedtetik díszítmények, ruhák s minden egyébb költségek kiállítására, de természetesen csak arányos benső tartalmasság mellett. S az így elsőséget nyert pályaműnek az 50 aranyon kívül ajánlok az első tíz előadásig bevételi *öt percentet,* tíz előadástól húszig tíz percentet, s húsztól végtelenig *tizenöt percentet.»*

A *Nemzeti Színház* látogatottságát már szokatlan körülmények befolyásolták. Például *Coriolán* előadásán, noha *Egressy,* a legnagyobb színész játszotta a címszerepet, a kritika megjegyzi: *«Ez férfias darab és előadásának majdnem csupa férfi közönsége volt.»*

A *«Cromwell fia»* című *Scribe* vígjáték viszont csúfosan megbukott. A kritikus távirati stílusban írja:

«... 1. Nincs benne egy valamire való drámai jellem. 2. A tárgy politikai szárazsága elviselhetetlen és kiállhatatlan. 3. Cselekménye, minden zürzavaros bonyodalom dacára is mód nélkül érdektelen. 4. Nincs benne egyetlen egy jó ötlet sem, mely Scribe nőtlen korára csak némileg is emlékeztetne. 5. Sem dráma, sem vígjáték. Hát mi? Francia műújdonság, melyet Irinyi József úr Párisban (!!) kéziratból, első forrásból (!!!) fordított, melynek előadását azonban igen-igen megúnta közönségünk s: hihetőleg nem kívánja többé látni. *Gyorsan írni, gyorsan fordítani, gyorsan előadni egy színművet, elkerülhetetlen biztos halál.»*

Nestroy *«Majom és vőlegény»* című bohozatának azonban sikere volt:

«...E sok tekintetben elmés, de más részről képtelenségekkel teljes bohózatot igen érdekessé tette *Joannovics úr bécsi akrobata működése,* ki mint Mamok majom igen ügyes ugrálása, súlyegyenzése, és nádként hajlékony tagjártatása által különösen a vasárnapi karzatot a csodálkozásnak hetedhét országába ragadta. *Az ily majomprodukciókat a Nemzeti Színház színpadán csak az menti, hogy itt az állat tettei emberi, drámai cselekvényekhez ragasztvák.»*

Megható előadása volt a *Peleskei nótáriusnak:*

«... Szentpétery a darab végén ügyesen és meghatóan eleveníti fel elhúnyt pályatársa *Megyery emlékét* és szerényen elismerve azt, hogy ő a peleskei nótárius szerepében nem versenyezhet az elhúnyttal, a közönség kegyes elnézését kéri ki, mit ez fölötte méltányló és buzdító tetszéssel fogadott. *Mindazáltal mély fájdalommal éreztük a pótolhatatlan veszteséget s érezni fogjuk azt, valahányszor oly művek hozatnak színpadunkra, melyekben Megyery magas géniusza páratlan működéssel remekelt.»*

Hogy két ujság egy színésznő öltözködésén hogyan tudott már akkor összedurranni, ezt a *Regélő* bevezető ágyúlövéséből elképzelhetjük. A darabot a Nemzetiben adták elő, címe *«Az árva fiú és a londoni koldusok.»*

«... Hubenayné azon ajánlatunkat, miszerint a női termetéhez igen rosszul álló frakkot valamiféle más ruhával cserélje föl, nem akarja elfogadni, hihetőleg azért, mert a választékos ízlésű és gyönyörű *Honderű* azt nyilvánítá ellenünkben, hogy Hubenayné, mint Smike öltözködése ellen semmi kifogás nincs. Mi, korántsem követelünk javaslatainkra nézve valami zsarnoki tekintélyt, de bizonyára minden ép testű és ép lelkű ember velünk együtt át fogja látni azt, *hogy ha egy nő a színpadon férfit ábrázol s testének azon részeit, mely egészen különbözik a férfi testalkatától, el nem fedi, ez által nemcsak tönkre teszi az illuziót, de meg is botránkoztatja szemeinket, nem annyira a szemérem, mint inkább a kellő arányos forma sértésének tekintetében. Ugyan kérjük Hubenaynét, hogy mielőtt, mint Smike a színpadra lépne, nézze csak meg magát egy nagy tükörben, s meglássa, mily furcsa lábon áll frakkos, bugyogós férfiassága...»*

A Nemzeti Színházban a *Shakespeare daraboknak* nagy kultusza volt. A *III. Richard* előadása mintaszerű lehetett:

«... Meg kell említenünk, hogy a III. Richard korabeli öltözékek helyes választása s főleg a szellemek megjelenésének általó hatása s nagyszerű kiállítása az igazgató és rendező jó tapintatú kor- és műismeretét tanusítja. Szóval, e mai előadás azon ritkák sorába tartozik, *melyeknek dicsőségében a költő, színészeink, igazgatóság és közönség egyaránt részesült.»*

Ezt csak azért bocsájtottuk előre, *mert viszont Shakespeare Othellójának első előadása akkorát bukott, hogy az előadás majdnem botrányba fulladt. A magar közönség végig mulatta az egész előadást és többet kacagott, mint a legjobb bohózatokon.*

«... Elhatározta:ott, hozy a műnek azon helyei, melyek első adásakor kacajt csiklandoztak ki a közönségből, most a második előadásnál szelidittessenek s a szerecsen móresre taníttassék, ki most már oly illendően beszélt, mint a párisi szalonok akármelyik nyalka hőse, az sem baj aztán, hogy dühös indulataihoz az újabb beszéd úgy illik, mint hímzőtű az elefántnak, ha az annak kezelésére megtanítatik. Még Jágó is több mórest tanult s már nem olyan szemtelen, hogy a közönségnek, mely minden gazságát és cselszövényét ismeri, szemébe hazudná, hogy ő becsületes ember, — *mi, természetesen, megint csak nevetésre szolgáltat alkalmat.* De kérdjük, *mire való is az a sok komédia, melyet Jago a szerecsennel véghez visz?* Nem volna-e elég az, hogy Othello szerecsen, s fekete, mint az ördög, — kell-e még kimutatni a rúgókat is, melyek őt a féltékenység legmagasabb fokára korbácsolják? Avagy, hogy minden feltűnés nélkül elhitesse magával, hogy neje természetes okokból inkább szeresse a fehér és csinos Cassiót, mint a fekete, rút szerecsent? Bizony mondom, hogy akármelyik francia drámaírónak tolla sokkal ügyesebb tapintattal járt volna el a szerecsen féltékenysége főrúgója előállításában. *Igy Jágó egészen kimaradhatna,* az a Jágó, kiről azt hallottam, hogy jelleme valószínűtlen, erőltetett, hibázott, mert nem lehet embert képzelni, ki a gonoszt csak azért kedveli, mert ez gonosz *s kinek föllépései is kelleténél többször történnek...»* Szegény Shakespeare! Hogy foroghatott a sírjában, úgy 1843 körül!

HARCRA KÉSZÜL A HONVÉD

A magyar honvéd komoly katonai felkészültségben várja a pillanatot, hogy megvívhassa élethalálharcát a bolsevizmussal. A nagy küzdelem nem találja készületlenül. A téli hónapok kemény gyakorlatai acélossá edzették izmait s megtanították a bolsevista „harcmodor" legyőzésének minden fortélyára.

A SZALMAKAZAL MELLETT MÁR SZÁZ MÉTERRŐL LÁTHATATLAN A CSATÁR; CÉLZÁSA BIZTOS...

↑ Bajtársai tűztámogatása mellett rohamra készen áll a honvéd

A RAJPARANCSNOK maga mellé csoportosítja embereit →

↓ VÉGE A GYAKORLATNAK. Korai szürkületben menetelnek a honvédek szállásaik felé

CSAK NÉHÁNY SZÁL SÁS TAKARJA A HONVÉDET; de minden fedezést ki kell használni a harcban

DRÁGA A GYÚJTÓ, így egyszerűbb és olcsóbb

AMÍG KÉSZÜL A VACSORA, magukrakta tűz mellett melegszenek a katonák

VACSORA — MENETOLTÖZETBEN. A téli gyakorlat után jól esik a meleg étel...

Április elseje

Az áprilisi tréfákat rajzolta Dinnyés Károly, a Magyar Futár belső munkatársa.

BERNÁT: Aladár, én téged kirúglak, mert állandóan a zsidókat támogatod!

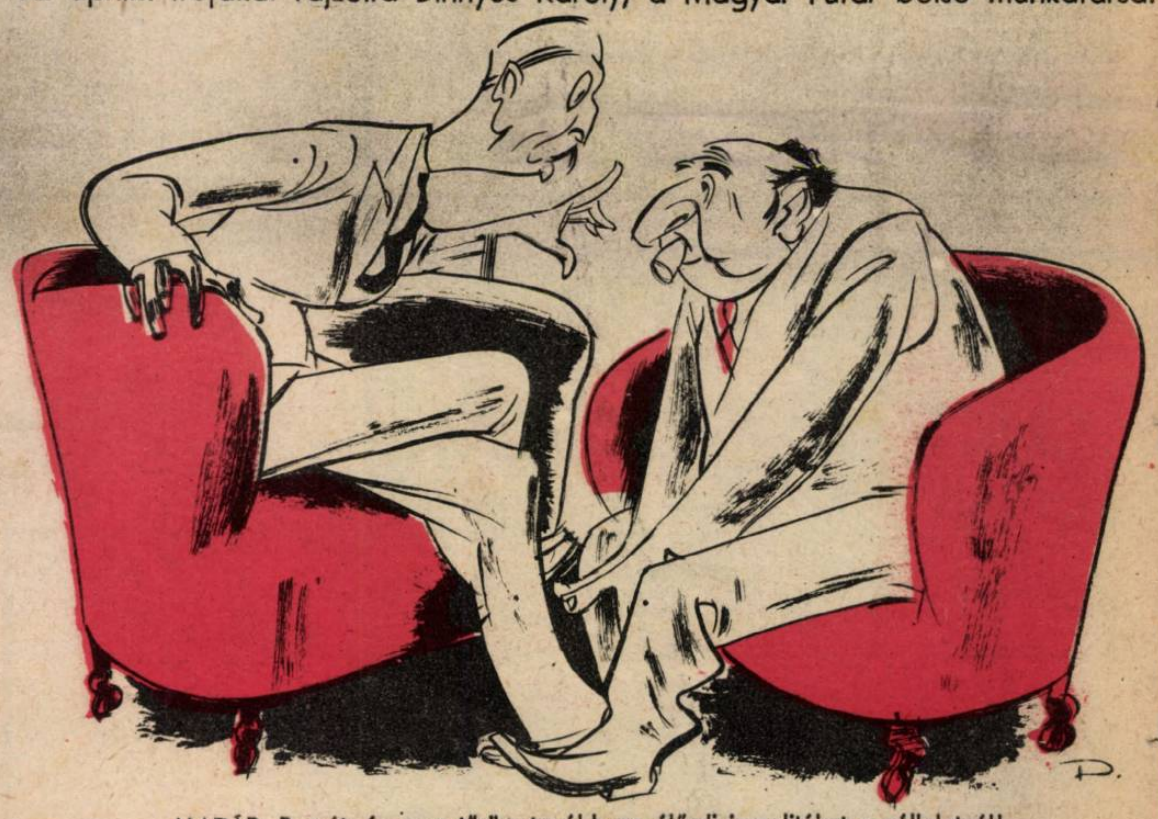

ALADÁR: Bernát, én nem tűröm tovább az élősdi izraelitákat a vállalatnál!

ELSŐ JÁRÓKELŐK AZ ÓBUDAI HÍDON

MEGHOSSZABBÍTOTTÁK AZ ANDRÁSSY UTAT A DUNÁIG

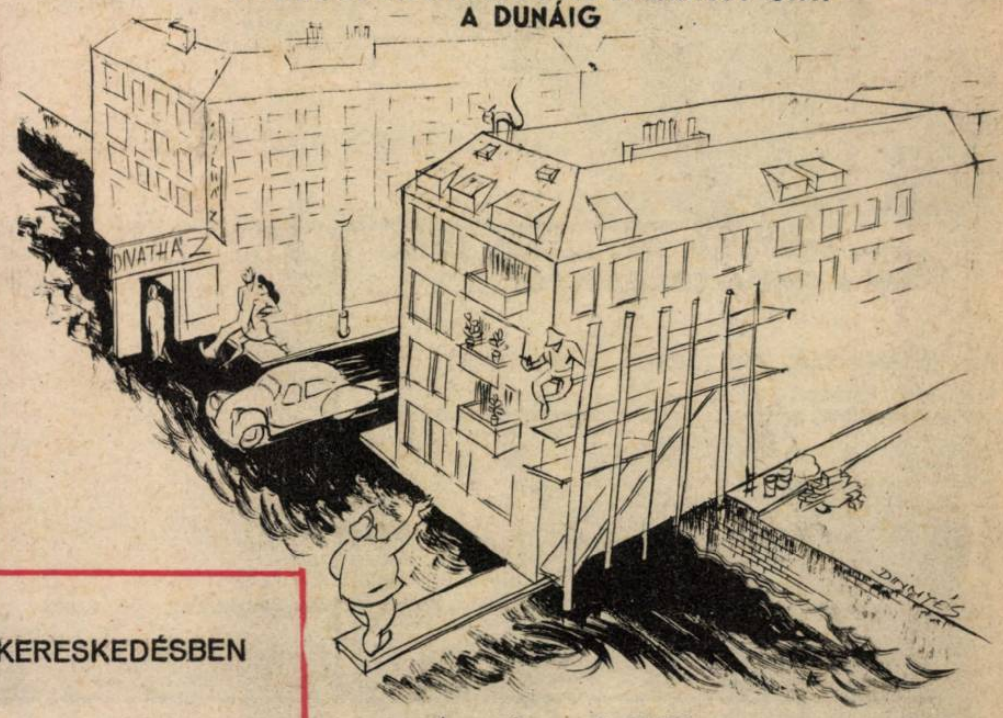

A munkavezető: *Halló, vissza az egész! Túlmentünk a célon!*

ISMERIK EGYMÁST...

Churchill: *Rengeteg hadianyagot küldök neked!...*
Sztalin: *Ugyan elvtárs, azt hiszed, én nem tudom, hogy április elseje van?!...*

A VASKERESKEDÉSBEN

— Most vegyen kaszát Galambos bácsi, mert úgy leszállad az ára, hogy nem is lesz érdemes megvenni.

AZ ELSZAKÍTHATATLAN GUTTMANN... SZÖVETSÉGESEK

— Ma mi sem hamisítunk, mama miénk a győzelem!!

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: Dr. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel.: Grátzer Antal. Szerkesztőség: Budapest, V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 130-856. — Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 5. II. em. Telefon: 144-400. — Előfizetési ár egy évre 10 P, félévre 5 P, negyedévre 2.50. Egyes szám ára 20 fillér. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. offset-körforgógépén, Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

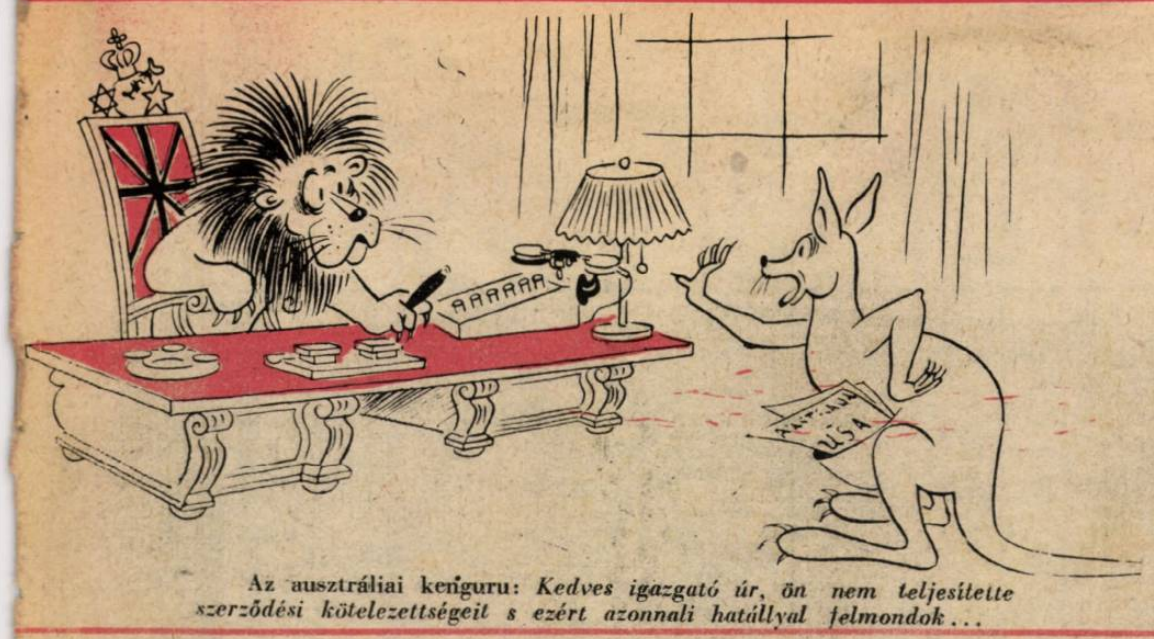

Az ausztráliai kenguru: *Kedves igazgató úr, ön nem teljesitette szerződési kötelezettségeit s ezért azonnali hatállyal felmondok...*

Aladár: *Irja kisasszony: Cégünk tiszta keresztény alapon áll, amit az általunk szállított reszelt torma minősége is bizonyit...*

MAJSZKI: „Sztalin elvtárs nevében átnyújtom Önöknek a megérdemelt Lenin-rendet. Ne feleitsék el, hogy az első Lenin-rendeseket már régen agyonlövettük..."

— *Franklin! Ezt a szégyent le kell radírozni!*
— *Igen, — de nincs már elég gumink...*

Wavell tábornok repülőládája.

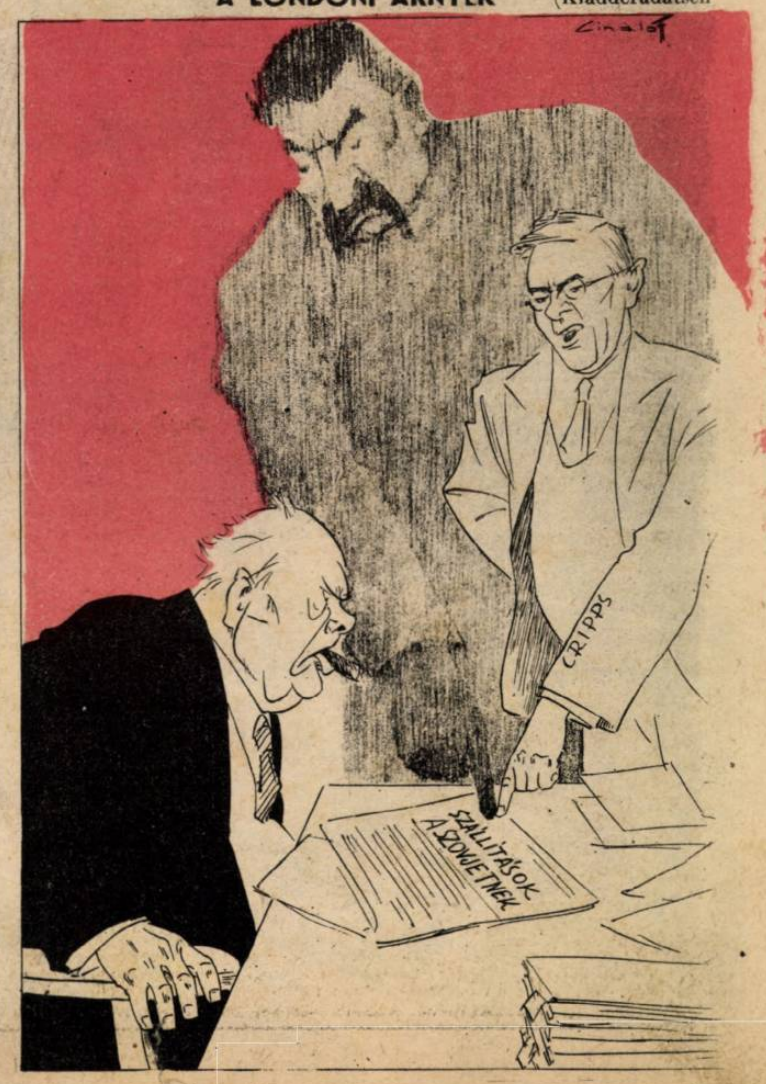

A zsidó: *Húsz százalékos részesedéssel szívesen beveszem a Bolygók Részvénytársaságába, ha árjásítja a céget...*

KERESZTÉNY MŰVÉSZET